

Euroopan yhteisöjen virallinen lehti

ISSN 1024-3038

L 309

44. vuosikerta

27. päivänä marraskuuta 2001

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

Sisältö

I Säädökset, jotka on julkaistava

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/80/EY, annettu 23 päivänä lokakuuta 2001, tiettyjen suurista polttolaitoksista ilmaan joutuvien epäpuhtauspäästöjen rajoittamisesta 1
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/81/EY, annettu 23 päivänä lokakuuta 2001, tiettyjen ilman epäpuhtauksien kansallisista päästörajoista 22

I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2001/80/EY,**annettu 23 päivänä lokakuuta 2001,****tiettyjen suurista polttolaitoksista ilmaan joutuvien epäpuhtauspäästöjen rajoittamisesta**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO,
jotka

ottavat huomioon yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 175 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa tarkoitettua menettelyä ⁽³⁾, ja ottavat huomioon sovittelukomitean 2 päivänä elokuuta 2001 hyväksymän yhteisen tekstin,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Tiettyjen suurista polttolaitoksista ilmaan pääsevien epäpuhtauspäästöjen rajoittamisesta 24 päivänä marraskuuta 1988 annettu neuvoston direktiivi 88/609/ETY ⁽⁴⁾ on osaltaan vaikuttanut suurista polttolaitoksista ilmakehään joutuvien päästöjen vähentämiseen ja rajoittamiseen. Selkeyden vuoksi direktiivi olisi laadittava uudelleen.
- (2) Viidennessä ympäristöalan toimintaohjelmassa ⁽⁵⁾ asetetaan tavoitteiksi, että tiettyjen happamoittavien epäpuhtauksien, kuten rikkidioksidin (SO₂) ja typen oksidien (NO_x), kriittisiä kuormituksia ja tasoja ei olisi missään vaiheessa ylitettävä, ja ilmanlaadun osalta, että ihmisiä suojellaan tehokkaasti ilman epäpuhtauksien aiheuttamilta tunnustetuilta terveyteen kohdistuvilta riskeiltä.

- (3) Kaikki jäsenvaltiot ovat allekirjoittaneet valtiosta toiseen tapahtuvasta ilman epäpuhtauksien kaukokulkeutumisesta tehtyyn Yhdistyneiden Kansakuntien Euroopan talouskomission (UNECE) vuoden 1979 yleissopimukseen liittyvän happamoitumisen, rehevöitymisen ja alailmakehän otsonin torjumista koskevan Göteborgin pöytäkirjan, joka hyväksyttiin 1 päivänä joulukuuta 1999.

- (4) Komissio on julkaissut tiedonannon yhteisön strategiasta happamoitumisen torjumiseksi, jossa direktiivin 88/609/ETY tarkistamista pidetään strategian olennaisena osana, ja jossa pitkän aikavälin tavoitteena on vähentää rikkidioksidi- ja typenoksidipäästöjä riittävästi siten, että laskeumat ja pitoisuudet saadaan kriittistä kuormitusta ja tasoa pienemmiksi.

- (5) Perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti ei tavoitetta vähentää suurten polttolaitosten happamoittavia päästöjä voida riittävällä tavalla saavuttaa yksittäisten jäsenvaltioiden toimin eikä niiden epäyhtenäinen toiminta takaa asetetun tavoitteen saavuttamista. Koska happamoittavia päästöjä on vähennettävä koko yhteisössä, on tehokkaampaa toimia yhteisön tasolla.

- (6) Olemassa olevat suuret polttolaitokset ovat merkittäviä rikkidioksidi- ja typenoksidipäästöjen lähteitä yhteisössä, ja näitä päästöjä on vähennettävä. Sen vuoksi on tarpeen mukauttaa lähestymistapaa suurten polttolaitosten alan erilaisiin ominaispiirteisiin jäsenvaltioissa.

⁽¹⁾ EYVL C 300, 29.9.1998, s. 6 ja EYVL C 212 E, 25.7.2000, s. 36.

⁽²⁾ EYVL C 101, 12.4.1999, s. 55.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 15. maaliskuuta 2000 (EYVL C 377, 29.12.2000, s. 159), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 7. marraskuuta 2000 (EYVL C 375, 28.12.2000, s. 1), ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 14. maaliskuuta 2001 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä). Euroopan parlamentin päätös, tehty 20. syyskuuta 2001, ja neuvoston päätös, tehty 27. syyskuuta 2001.

⁽⁴⁾ EYVL L 336, 7.12.1988, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston asetuksella 94/66/EY (EYVL L 337, 24.12.1994, s. 83).

⁽⁵⁾ EYVL C 138, 17.5.1993, s. 1.

- (7) Ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24 päivänä syyskuuta 1996 annetussa neuvoston direktiivissä 96/61/EY ⁽⁶⁾ esitetään ympäristön pilaantumisen ehkäisemiseen ja vähentämiseen yhtenäistetty lähestymistapa, jossa laitoksen ympäristövaikutusten kaikki osatekijät otetaan huomioon yhtenäisellä

⁽⁶⁾ EYVL L 257, 10.10.1996, s. 26.

tavalla. Direktiivin 96/61/EY soveltamisalaan kuuluvat nimellislämpöteholtaan yli 50MW:n polttolaitokset. Mainitun direktiivin 15 artiklan 3 kohdassa säädetään, että komissio julkaisee joka kolmas vuosi jäsenvaltioiden toimittamien aineistojen perusteella luettelon tärkeimmistä päästöistä ja niiden aiheuttajista. Direktiivin 18 artiklassa säädetään, että neuvosto vahvistaa komission ehdotuksesta ja erityisesti mainitun direktiivin 16 artiklassa säädetyn tietojen vaihdon perusteella perustamissopimuksessa määrätyn menettelyn mukaisesti päästöjen raja-arvot niille aineille, joiden suhteen yhteisön toimien tarve on todettu.

- (8) Tässä direktiivissä asetettujen päästöjen raja-arvojen noudattamista olisi pidettävä välttämättömänä mutta ei riittävänä edellytyksenä direktiivissä 96/61/EY asetettujen, parhaita käytettävissä olevia tekniikoita koskevien vaatimusten täyttymiselle. Näiden vaatimusten noudattaminen voi merkitä aiempaa tiukempia päästöjen raja-arvoja, muille aineille ja väliaineille asetettavia päästöjen raja-arvoja sekä muita asiaankuuluvia edellytyksiä.
- (9) Teollisuudella on viidentoista vuoden kokemus suurten polttolaitosten epäpuhtauspäästöjen vähentämistekniikoiden soveltamisesta.
- (10) Valtiosta toiseen tapahtuvaa ilman epäpuhtauksien kaukokulkeutumista koskevan Yhdistyneiden Kansakuntien Euroopan talouskomission (UNECE) yleissopimuksen raskasmetalleja koskevassa pöytäkirjassa suositellaan ryhtymistä toimiin tiettyjen laitosten raskasmetallipäästöjen vähentämiseksi. Tiedetään, että hiukkaspäästöjen vähentäminen suodattimilla tuo etuja, sillä se vähentää hiukkasiin kiinnittyneitä raskasmetallipäästöjä.
- (11) Sähköntuotantolaitokset ovat tärkeä osa suurten polttolaitosten alaa.
- (12) Sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä 19 päivänä joulukuuta 1996 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 96/92/EY⁽¹⁾ tarkoituksena on jakaa uutta tuotantokapasiteettia alan uusille yrittäjille.
- (13) Yhteisö on sitoutunut vähentämään hiilidioksidipäästöjä. Lämmön ja sähkön yhdistetty tuotanto, kun se on toteutettavissa, on merkittävä mahdollisuus parantaa polttoaineen käytön kokonaishyötysuhdetta.
- (14) Maakaasun käyttö sähköntuotantoon on jo huomattavasti lisääntynyt ja se lisääntynee edelleen erityisesti kaasuturbiinien käytön myötä.

- (15) Biomassasta saatavan energian tuotannon lisääntymisen huomioon ottaen erityiset päästöstandardit tälle polttoaineelle ovat perusteltuja.
- (16) Yhteisön jätehuoltostrategiasta 24 päivänä helmikuuta 1997 annetussa neuvoston päätöslauselmassa⁽²⁾ korostetaan, että on tarpeen edistää jätteiden hyödyntämistä ja todetaan, että jätteenpolttolaitosten toimintaan olisi sovellettava tarkoituksenmukaisia päästöstandardeja, jotta varmistetaan ympäristönsuojelun korkea taso.
- (17) Teollisuudella on kokemusta suurten polttolaitosten päästöjen merkittävimpien epäpuhtauksien mittaustekniikoista ja -laitteista. Euroopan standardointikomitea (CEN) on ryhtynyt luomaan puitteita, joissa voidaan varmistaa mittaustulosten vertailukelpoisuus yhteisössä ja taata tällaisten mittaustulosten korkea laatutaso.
- (18) On tarpeen lisätä tietoa suurten polttolaitosten päästöjen merkittävimmistä epäpuhtauksista. Jotta tällaisen tiedon perusteella saisi todellisuutta vastaavan käsityksen laitoksen päästötasosta, tietoja olisi verrattava myös laitoksen energiankulutusta koskeviin tietoihin.
- (19) Tällä direktiivillä ei ole vaikutusta määräaikoihin, joiden kuluessa jäsenvaltioiden on saatettava direktiivi 88/609/ETY osaksi kansallista lainsäädäntöä ja pantava se täytäntöön,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tämä direktiivi koskee polttoainetyypistä (kiinteä, nestemäinen, kaasumainen) riippumatta polttolaitoksia, joiden nimellisteho on vähintään 50 MW.

2 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) "päästöillä" aineiden päästämistä ilmaan polttolaitoksesta;
- 2) "savukaasulla" kaasupäästöjä, jotka sisältävät kiinteitä, nestemäisiä tai kaasumaisia päästöjä; niiden tilavuusvirrat on ilmaistava kuutiometreinä tunnissa standardilämpötilassa (273 K) ja -paineessa (101,3 kPa) vesihöyryn määrän mukaan tehtävän korjauksen jälkeen, jäljempänä (Nm³/h);

⁽¹⁾ EYVL L 27, 30.1.1997, s. 20.

⁽²⁾ EYVL C 76, 11.3.1997, s. 1.

- 3) "päästöjen raja-arvolla" polttolaitoksesta tulevien savukaasujen sisältämän aineen sallittua määrää, joka voidaan päästää ilmaan tietyn ajan kuluessa; se määritellään massan osuutena savukaasujen tilavuudesta, mg/Nm³, olettaen, että savukaasun happipitoisuus nestemäisten ja kaasumaisten polttoaineiden osalta on kolme prosenttia, kiinteiden polttoaineiden osalta kuusi prosenttia ja kaasuturbiinien osalta 15 prosenttia savukaasun tilavuudesta;
- 4) "rikinpoistoasteella" polttolaitoksella tietyn ajan kuluessa ilmaan päästämättä jätetyn rikin määrän suhdetta polttolaitoksen laitteisiin syötetyn ja saman ajan kuluessa käytetyn polttoaineen rikin määrään;
- 5) "käyttäjällä" luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka käyttää polttolaitosta tai jolla on taikka jolle on uskottu päätösvalta sitä koskeissa taloudellisissa ratkaisuissa;
- 6) "polttoaineella" kaikkia kiinteitä, nestemäisiä tai kaasumaisia poltettavia aineita, joita polttolaitoksessa poltetaan, lukuun ottamatta jätteitä, joihin sovelletaan yhdyskuntajätteiden uusien polttolaitosten aiheuttaman ilman pilaantumisen ehkäisemisestä 8 päivänä kesäkuuta 1989 annettua neuvoston direktiiviä 89/369/ETY ⁽¹⁾, yhdyskuntajätteiden olemassa olevien polttolaitosten aiheuttaman ilman pilaantumisen ehkäisemisestä 21 päivänä kesäkuuta 1989 annettua neuvoston direktiiviä, 89/429/ETY ⁽²⁾, ja vaarallisten jätteiden polttamisesta 16 päivänä joulukuuta 1994 annettua neuvoston direktiiviä 94/67/EY ⁽³⁾, tai myöhempää yhteisön säädöstä, jolla kumotaan ja korvataan yksi tai useampia näistä direktiiveistä;
- 7) "polttolaitoksella" teknisiä laitteita, joissa polttoaineet hapetetaan, jotta täten syntyvää lämpöä voidaan käyttää.

Tätä direktiiviä sovelletaan vain energiantuotantoon tarkoitettuihin polttolaitoksiin, lukuun ottamatta niitä, jotka käyttävät palamistuotteita suoraan hyväkseen valmistusprosesseissa. Tätä direktiiviä ei sovelleta erityisesti seuraaviin laitoksiin:

- a) laitokset, joissa palamistuotteita käytetään suoraan lämmitykseen, kuivaukseen tai esineiden tai materiaalien muuhun käsittelyyn, esimerkiksi uudelleenlämmitysuunit ja lämpökäsittelysuunit,
- b) jälkipolttolaitokset, toisin sanoen kaikki tekniset laitteet, jotka on suunniteltu puhdistamaan savukaasuja polttamalla, ja joita ei käytetä erillisinä polttolaitoksina,

- c) katalyyttisiä krakkaus-katalyyttejä regeneroivat laitteet,
- d) laitteet, joilla rikkivety muunnetaan rikiksi,
- e) kemianteollisuudessa käytetyt reaktorit,
- f) koksaamot,
- g) Cowperin ilmankuumentimet,
- h) ajoneuvon, aluksen tai ilma-aluksen käyttövoiman tuottamiseen käytettävät tekniset laitteet,
- i) offshore-lautoilla käytettävät kaasuturbiinit,
- j) kaasuturbiinit, joille on myönnetty lupa ennen 27 päivää marraskuuta 2002 tai joiden osalta on toimivaltaisen viranomaisen näkemyksen mukaan jätetty täydellinen lupahakemus ennen 27 päivää marraskuuta 2002, edellyttäen, että laitos on otettu käyttöön viimeistään 27 päivänä marraskuuta 2003, sanotun kuitenkin rajoittamatta 7 artiklan 1 kohdan ja liitteessä VIII olevan A ja B osan soveltamista.

Laitokset, jotka toimivat diesel-, bensiini- tai kaasukäyttöisillä moottoreilla, eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan.

Kun kaksi tai useampia uusia laitoksia rakennetaan siten, että toimivaltaisen viranomaisen mielestä niiden savukaasut voitaisiin tekniset ja taloudelliset tekijät huomioon ottaen poistaa yhteisen piipun kautta, tällaisten laitosten muodostama kokonaisuus pidetään yhtenä yksikkönä;

- 8) "monipolttoaineyksiköllä" polttolaitoksia, joissa voidaan yhtä aikaa tai vuorotellen polttaa kahta tai useampaa polttoainetta;
- 9) "uudella laitoksella" polttolaitoksia, joiden alkuperäinen rakennuslupa, tai, jos tällaista menettelyä ei ole, alkuperäinen käyttö lupa on myönnetty 1 päivänä heinäkuuta 1987 tai sen jälkeen;
- 10) "olemassa olevalla laitoksella" polttolaitoksia, joiden alkuperäinen rakennuslupa, tai, jos tällaista menettelyä ei ole, alkuperäinen käyttö lupa on myönnetty ennen 1 päivää heinäkuuta 1987;
- 11) "biomassalla" tuotteita, jotka muodostuvat maa- tai metsätaloudesta peräisin olevasta kasviaineksesta tai sen osasta, jota voidaan käyttää sen energiasisällön hyödyntämiseen polttoaineena, ja seuraavia polttoaineena käytettyjä jätteitä:

- a) maa- ja metsätalouden kasviperäinen jäte,

⁽¹⁾ EYVL L 163, 14.6.1989, s. 32.

⁽²⁾ EYVL L 203, 15.7.1989, s. 50.

⁽³⁾ EYVL L 365, 31.12.1994, s. 34.

- b) elintarviketeollisuuden kasviperäinen jäte, jos syntyvä lämpö hyödynnetään,
 - c) ensiömassan tuotannon ja massasta valmistettavan paperin tuotannon yhteydessä syntyvä kuituainetta sisältävä kasviperäinen jäte, jos rinnakkaispoltto tapahtuu tuotantopaikalla ja syntyvä lämpö hyödynnetään,
 - d) korkkijäte,
 - e) puujäte, lukuun ottamatta puujätettä, joka voi puunsuoja-ainekäsittelyn tai pinnoituksen seurauksena sisältää halogenoituja orgaanisia yhdisteitä tai raskasmetalleja, ja johon kuuluu erityisesti tällainen puujäte, joka on peräisin rakennus- ja purkujätteestä;
- 12) "kaasuturbiinilla" lämpöenergian mekaaniseksi työksi muuttavaa pyörivää konetta, jonka pääosat ovat kompressor, lämpölaite, jossa polttoaine hapetetaan työaineen kuumentamiseksi, ja turbiini;
- 13) "syöjäisimmillä alueilla" Ranskan merentakaisia departementteja Ranskan osalta, Azoreja ja Madeiraa Portugalin osalta ja Kanariansaaria Espanjan osalta.

3 artikla

1. Jäsenvaltioiden on 1 päivään heinäkuuta 1990 mennessä laadittava asianmukaiset ohjelmat olemassa olevien laitosten kokonaisvuosipäästöjen asteittaiseksi vähentämiseksi. Ohjelmiin on sisällyttävä aikataulut ja täytäntöönpanomenettelyt.
2. Jäsenvaltioiden on 1 kohdassa mainittujen ohjelmien mukaisesti jatkettava päästöjen enimmäismäärien ja vastaavien prosentuaalisten vähennysten, jotka rikkidioksidin osalta on vahvistettu liitteessä I olevassa 1—6 sarakkeessa ja typen oksidien osalta liitteessä II olevassa 1—4 sarakkeessa, noudattamista mainituissa liitteissä säädettyihin päivämääriin mennessä ja siihen asti, kun 4 artiklan olemassa oleviin laitoksiin sovellettavat säännökset on pantu täytäntöön.
3. Ohjelmien toteuttamisen yhteydessä jäsenvaltioiden on myös määritettävä kokonaisvuosipäästöt liitteessä VIII olevan C osan mukaisesti.
4. Jos merkittävä ja odottamaton muutos energian kysynnässä taikka muutos tiettyjen polttoaineiden tai tuotantolaitosten kapasiteetin saatavuudessa aiheuttaa jäsenvaltion 1 kohdan mukaisesti laatiman ohjelman täytäntöönpanolle vakavia teknisiä vaikeuksia, komissio tekee kyseisen jäsenvaltion pyynnöstä ja pyynnön perusteet huomioon ottaen päätöksen, jolla se muuttaa päästöjen enimmäismääriä ja/tai liitteessä I ja II asetet-

tuja päivämääriä tuon jäsenvaltion osalta ja ilmoittaa päätöksestään neuvostolle ja jäsenvaltioille. Mikä hyvänsä jäsenvaltio voi kolmen kuukauden kuluessa saattaa komission päätöksen neuvoston käsiteltäväksi. Neuvosto voi määräenemmistöllä kolmen kuukauden kuluessa päättää asiasta toisin.

4 artikla

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että sellaisten uusien laitosten rakennuslupiin tai tällaisen menettelyn puuttuessa sellaisten uusien laitosten käyttölupiin, joiden osalta on jätetty toimivaltaisen viranomaisen näkemyksen mukaan täydellinen lupahakemus ennen 27 päivää marraskuuta 2002, edellyttäen, että kyseinen laitos otetaan käyttöön viimeistään 27 päivänä marraskuuta 2003, sisältyvät ehdot, jotka koskevat liitteissä III–VII olevissa A osissa vahvistettujen rikkidioksidin, typen oksidien ja hiukkasten päästöarvojen noudattamista, sanotun kuitenkin rajoittamatta 17 artiklan soveltamista.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kaikkiin muiden kuin 1 kohdassa tarkoitettujen uusien laitosten rakennuslupiin tai tällaisen menettelyn puuttuessa käyttölupiin sisältyvät ehdot, jotka koskevat liitteissä III–VII olevissa B osissa vahvistettujen rikkidioksidin, typen oksidi- ja hiukkaspäästöjen raja-arvojen noudattamista.

3. Rajoittamatta direktiivin 96/61/EY ja ilmanlaadun arvioinnista ja hallinnasta 27 päivänä syyskuuta 1996 annetun neuvoston direktiivin 96/62/EY⁽¹⁾ soveltamista jäsenvaltioiden on 1 päivään tammikuuta 2008 mennessä vähennettävä päästöjään huomattavasti joko:

- a) toteuttamalla asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että olemassa olevien laitosten käyttölupiin sisältyvät ehdot, jotka koskevat 1 kohdassa tarkoitetuille uusille laitoksille vahvistettujen päästöjen raja-arvojen noudattamista, tai
- b) varmistamalla, että olemassa olevat laitokset kuuluvat 6 kohdassa tarkoitetun kansallisen päästöjen vähentämistä koskevan suunnitelman piiriin,

sekä soveltamalla tarvittaessa 5, 7 ja 8 artiklaa.

4. Rajoittamatta direktiivien 96/61/EY ja 96/62/EY soveltamista olemassa olevat laitokset voivat poiketa 3 kohdassa tarkoitettujen päästöjen raja-arvojen noudattamisesta ja ne voidaan jättää kansallisten päästöjen vähentämissuunnitelman ulkopuolelle seuraavin edellytyksin:

- a) olemassa olevan laitoksen käyttäjä sitoutuu toimivaltaiselle viranomaiselle 30 päivään kesäkuuta 2004 mennessä toimittamassaan kirjallisessa ilmoituksessa olemaan käyttämättä laitosta enempää kuin 20 000 käyttötunnin ajan ajanjaksolla, joka alkaa 1 päivänä tammikuuta 2008 ja päättyy viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2015,

⁽¹⁾ EYVL L 296, 21.11.1996, s. 55.

b) käyttäjän on toimitettava joka vuosi toimivaltaiselle viranomaiselle tiedot siitä, kuinka paljon laitoksen jäljellä olevasta sallitusta käyttöajasta on käytetty ja kuinka paljon sitä on vielä jäljellä.

5. Jäsenvaltiot voivat säätää päästöjen raja-arvoista ja täytännönpanon määrärajoista, jotka ovat tiukempia kuin 1, 2, 3 ja 4 kohdassa ja 10 artiklassa vahvistetut. Ne voivat lisätä vaatimusten soveltamisalaan muita epäpuhtauksia, määrätä lisävaatimuksista tai vaatia laitoksen mukauttamista tekniikan kehitykseen.

6. Jäsenvaltiot voivat, kustannukset ja hyödyt sekä tiettyjen ilman epäpuhtauksien kansallisista päästörajoista 23 päivänä lokakuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/81/EY ⁽¹⁾ ja direktiivin 96/62/EY mukaiset velvoitteet huomioon ottaen, laatia ja panna täytäntöön kansallisen suunnitelman päästöjen vähentämiseksi olemassa olevissa laitoksissa, ottaen huomioon muun muassa liitteissä I ja II asetettujen enimmäismäärien noudattaminen, sanotun kuitenkin rajoittamatta tämän direktiivin ja direktiivin 96/61/EY soveltamista.

Olemassa olevien laitosten typenoksidi-, rikkidioksidi- ja hiukaspäästöjen vuosittaista kokonaismäärää on kansallisissa päästöjen vähentämissuunnitelmassa vähennettävä tasolle, johon olisi päästy soveltamalla 3 kohdassa tarkoitettuja päästöjen raja-arvoja vuonna 2000 jo olemassa oleviin laitoksiin (mukaan lukien ne laitokset, joissa vuonna 2000 toteutetaan toimivaltaisen viranomaisen hyväksymää kunnostussuunnitelmaa kansallisessa lainsäädännössä vaaditun päästövähennyksen saavuttamiseksi) kunkin laitoksen vuoden 2000 lopussa päättyvän viiden viimeisen vuoden käyttöjakson keskimääräisen todellisen vuotuisen toiminta-ajan, käytetyn polttoaineen ja nimellislämpötehon pohjalta.

Kansallisen päästöjen vähentämissuunnitelman piiriin kuuluvan laitoksen sulkemisen seurauksena eivät suunnitelman piiriin edelleen kuuluvien laitosten vuosittaiset kokonaispäästöt saa kasvaa.

Kansallisessa päästöjen vähentämissuunnitelmassa ei missään tapauksessa voida vapauttaa laitosta noudattamasta asiaa koskevaa yhteisön lainsäädäntöä, direktiivin 96/61/EY säännökset mukaan lukien.

Kansallisia päästöjen vähentämissuunnitelmia koskevat seuraavat ehdot:

a) suunnitelman on sisällettävä tavoitteet ja niihin liittyvät osatavoitteet, toimenpiteet ja aikataulut tavoitteiden ja osatavoitteiden saavuttamiseksi sekä valvontamekanismi,

b) jäsenvaltioiden on toimitettava kansallinen päästöjen vähentämissuunnitelmansa komissiolle viimeistään 27 päivänä marraskuuta 2003;

c) kuuden kuukauden kuluessa b alakohdassa tarkoitettusta suunnitelman toimittamisesta komissio arvioi, täyttääkö suunnitelma tämän kohdan vaatimukset. Jos komissio katsoo, ettei näin ole, se ilmoittaa asiasta jäsenvaltiolle. Jäsenvaltion on seuraavien kolmen kuukauden kuluessa ilmoitettava toimenpiteistä, jotka se on toteuttanut varmistaakseen tämän kohdan vaatimusten täyttymisen;

d) komissio laatii viimeistään 27 päivänä marraskuuta 2002 suuntaviivat jäsenvaltioille näiden suunnitelmien valmistelun tueksi.

7. Sen perusteella, miten on edistytty ihmisten terveyden suojelemissa happamoitumisen ehkäisemiseksi asetettujen sekä direktiivin 96/62/EY mukaisten ilman laatua koskevien yhteisön ympäristötavoitteiden saavuttamisessa, komissio antaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2004 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen, jossa se arvioi:

a) jatkotoimenpiteiden tarpeen;

b) suurten polttolaitosten raskasmetallipäästöjen määrät;

c) päästöjen lisävähennysten kustannustehokkuuden ja niistä aiheutuneet kustannukset sekä edut jäsenvaltioiden polttolaitossektorilla verrattuna muihin toimialoihin;

d) miten tällaiset päästöjen vähennykset ovat teknisesti ja taloudellisesti toteutettavissa;

e) sekä suurille polttolaitoksille asetettujen vaatimusten, mukaan lukien kotimaisia kiinteitä polttoaineita koskevien säännösten, että energiamarkkinoiden kilpailutilanteen vaikutukset ympäristöön ja sisämarkkinoihin;

f) jäsenvaltioiden toimittamat 6 kohdan mukaiset kansalliset päästöjen vähentämissuunnitelmat.

Komissio sisällyttää kertomukseensa asianmukaisen ehdotuksen liitteessä VI olevan A osan 2 alaviitteessä mainitun poikkeuksen mahdollisista päättymispäivämääristä tai alhaisemmista raja-arvoista.

8. Edellä 7 kohdassa tarkoitettuun kertomukseen on tarvittaessa liitettävä asianmukaiset ehdotukset direktiivi 96/61/EY huomioon ottaen.

5 artikla

Sen estämättä, mitä liitteessä III säädetään:

1) Laitoksia, joiden nimellislämpöteho on vähintään 400 MW ja joiden toiminta-aika ei ylitä seuraavassa mainittuja tuntimääriä vuodessa (viiden vuoden jakson liukuva kes-

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 22.

kiarvo):

- 2 000 tuntia 31 päivään joulukuuta 2015,
- 1 500 tuntia 1 päivästä tammikuuta 2016,

koskee rikkidioksidipäästöjen raja-arvo 800 mg/Nm^3 ;

Tätä säännöstä ei sovelleta uusiin laitoksiin, joille lupa myönnetään 4 artiklan 2 kohdan nojalla.

- 2) Espanjan kuningaskunta voi 31 päivään joulukuuta 1999 asti myöntää toimiluvan uusille voimalaitoksille, joiden nimellislämpöteho on vähintään 500 MW, jotka polttavat kotimaista tai maahan tuotua kiinteää polttoainetta ja jotka otetaan käyttöön vuoden 2005 loppuun mennessä ja jotka täyttävät seuraavat vaatimukset:

- a) maahan tuotujen kiinteiden polttoaineiden osalta rikkidioksidipäästöjen raja-arvo on 800 mg/Nm^3 ,
- b) kotimaisten kiinteiden polttoaineiden osalta rikinpoistoaste on vähintään 60 prosenttia,

edellyttäen, että laitoksien, joita tämä poikkeus koskee, sallittu kokonaiskapasiteetti on enintään:

- 2 000 MWe, kun on kyse kotimaisista kiinteitä polttoaineita polttavista laitoksista,
- kun on kyse maahan tuotuja kiinteitä polttoaineita polttavista laitoksista, 7 500 MWe tai 50 prosenttia kaikkien sellaisten kiinteitä polttoaineita polttavien laitosten kaikista uudesta kapasiteetista, joille on myönnetty toimilupa 31 päivään joulukuuta 1999 mennessä, sen mukaan kumpi on alhaisempi.

6 artikla

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sellaisten uusien laitosten osalta, joille lupa myönnetään 4 artiklan 2 kohdan nojalla, tai 10 artiklassa tarkoitettujen laitosten osalta, tutkitaan, onko sähkön ja lämmön yhteistuotanto teknisesti ja taloudellisesti toteutettavissa. Jos toteutettavuus varmistuu ottaen huomioon markkina- ja jakelutilanne, laitoksia on kehitettävä sen mukaisesti.

7 artikla

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 4 artiklassa tarkoitetuissa luvissa määrätään menettelystä poistolaitteiden toimintahäiriöiden tai rikkoutumisen varalta. Rikkoutumisen sattua toimivaltaisen viranomaisen on erityisesti edellytettävä, että käyttäjä vähentää toimintaa tai keskeyttää sen, jos normaaliin toimintaan ei voida palata 24 tunnin kuluessa, tai käyttää laitosta vähän epäpuhtauksia tuottavilla polttoaineilla. Toimival-

taiselle viranomaiselle on joka tapauksessa ilmoitettava asiasta 48 tunnin kuluessa. Ilman poistolaitteita tapahtuvan toiminnan yhteenlaskettu kesto ei missään tapauksessa saa ylittää 120:tä tuntia 12 kuukauden jakson aikana. Toimivaltainen viranomainen voi myöntää poikkeuksia edellä mainittuihin 24 ja 120 tunnin rajoihin, jos sen arvion mukaan:

- a) on välttämätöntä turvata energian saanti, tai
- b) rikkoutunut laitos korvattaisiin rajoitetuksi ajaksi toisella laitoksella, mikä johtaisi päästöjen lisääntymiseen.

2. Toimivaltainen viranomainen voi sallia, että tavallisesti vähärikkistä polttoainetta käyttävä laitos vapautetaan rikkidioksidille 4 artiklassa säädettyjen päästöjen raja-arvojen noudattamisvelvoitteesta enintään kuuden kuukauden ajaksi, jos käyttäjä ei kykene noudattamaan näitä raja-arvoja sen vuoksi, että vähärikkisen polttoaineen toimitukset ovat keskeytyneet polttoaineen vakavan puutteen takia. Komissiolle on ilmoitettava välittömästi tällaisista tapauksista.

3. Toimivaltainen viranomainen voi antaa luvan poiketa 4 artiklassa säädettyjen päästöjen raja-arvojen noudattamisvelvoitteesta, jos laitoksen, joka tavanomaisesti käyttää vain kaasumaista polttoainetta ja joka muutoin olisi varustettava savukaasun puhdistuslaitteella, on poikkeuksellisesti ja enintään 10 päivän ajan, paitsi jos on pakottava tarve turvata energian saanti, turvauduttava muihin polttoaineisiin kaasun toimituksessa ilmenneen äkillisen keskeytyksen vuoksi. Toimivaltaiselle viranomaiselle on välittömästi ilmoitettava kustakin erityistapauksesta. Jäsenvaltioiden on välittömästi ilmoitettava komissiolle tässä kohdassa tarkoitetuista tapauksista.

8 artikla

1. Toimivaltaisen viranomaisen on kahta tai useampaa polttoainetta samanaikaisesti käyttävällä monipolttoaineyksiköllä varustetun uuden laitoksen osalta 4 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitettua luvan myöntämisen sekä lisäksi 4 artiklan 3 kohdassa ja 10 artiklassa tarkoitettujen tällaisten laitosten osalta asetettava päästöjen raja-arvot seuraavasti:

- a) ensiksi kirjaamalla kutakin yksittäistä polttoainetta ja epäpuhtautta koskeva päästöjen raja-arvo, joka vastaa liitteessä III–VII säädettyä polttolaitoksen nimellislämpötehoa,
- b) toiseksi määrittämällä polttoainepainotetut päästöjen raja-arvot, jotka saadaan kertomalla edellä mainittu yksilöllinen päästöjen raja-arvo kunkin polttoaineen lämpöteholla ja jakamalla tulos kaikkien polttoaineiden lämpötehojen summalla,

- c) kolmanneksi yhdistämällä polttoainepainotetut päästöjen raja-arvot.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, monipolttoaineyksikköihin, jotka käyttävät omaan kulutukseensa raakaöljyn jalostamisesta saatuja tislauk- ja konversiojäännöksiä yksin tai yhdessä muiden polttoaineiden kanssa, sovelletaan suurimman päästöarvon polttoainetta (pääasiallinen polttoaine) koskevia säännöksiä, jos polttolaitoksen käytön aikana tuon polttoaineen osuus kaikkien polttoaineiden lämpötehojen summasta on vähintään 50 prosenttia.

Jos pääasiallisen polttoaineen osuus on alle 50 prosenttia, päästöjen raja-arvo määritellään suhteellisesti yksittäisten polttoaineiden antaman lämpötehon ja kaikkien polttoaineiden antamien lämpötehojen summan suhteena seuraavasti:

- a) ensiksi kirjaamalla kutakin yksittäistä polttoainetta ja epäpuhtautta koskeva päästöjen raja-arvo, joka vastaa liitteessä III—VII säädettyä polttolaitoksen nimellislämpötehoa,
- b) toiseksi laskemalla pääasiallisen polttoaineen (polttoaine, jolla liitteiden III—VII mukaan on korkein päästöjen raja-arvo, ja mikäli kahdella polttoaineella on sama päästöjen raja-arvo, se polttoaine, jolla on suurempi lämpöteho) päästöjen raja-arvo; tämä arvo saadaan kertomalla tuolle polttoaineelle liitteissä III—VII annettu päästöjen raja-arvo kertoimella kaksi ja vähentämällä tästä luvusta päästöjen raja-arvoltaan alhaisimman polttoaineen päästöjen raja-arvo,
- c) kolmanneksi määrittämällä polttoainepainotetut päästöjen raja-arvot, jotka saadaan kertomalla laskettu polttoaineen päästöjen raja-arvo pääasiallisen polttoaineen lämpöteholla ja muut yksittäiset päästöjen raja-arvot kunkin polttoaineen tuottamalla lämpöteholla sekä jakamalla tulos kaikkien polttoaineiden lämpötehojen summalla,
- d) neljänneksi yhdistämällä polttoainepainotetut päästöjen raja-arvot.

3. Edellä olevassa 2 kohdassa tarkoitettujen päästöjen raja-arvojen sijasta voidaan soveltaa seuraavia rikkidioksidipäästöjen keskiarvoja (riippumatta käytetyistä polttoaineyhdistelmistä):

- a) 4 artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitettujen laitosten osalta: 1 000 mg/Nm³ jalostamon kaikkien tällaisten laitosten keskiarvona,
- b) 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen uusien laitosten osalta: 600 mg/Nm³ jalostamon kaikkien tällaisten laitosten keskiarvona, kaasuturbiineita lukuun ottamatta.

Toimivaltaisten viranomaisten on varmistettava, että tämän säännöksen soveltaminen ei johda olemassa olevien laitosten päästöjen lisääntymiseen.

4. Kahta tai useampaa polttoainetta vuorotellen käyttävällä monipolttoaineyksiköllä varustetulle laitokselle myönnettävän 4 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen luvun sekä 4 artiklan 3 kohdassa ja 10 artiklassa tarkoitettujen laitosten osalta sovelletaan liitteessä III—VII säädettyjä kutakin käytettyä polttoainetta vastaavia päästöjen raja-arvoja.

9 artikla

Polttolaitosten savukaasut on poistettava hallitulla tavalla savupiipun kautta. Päästöehdot on määrättävä 4 artiklassa tarkoitettua luvassa ja 10 artiklassa tarkoitetuille polttolaitoksille myönnettävissä luvissa. Toimivaltaisen viranomaisen on huolehdittava erityisesti, että savupiipun korkeus lasketaan siten, että ihmisten terveyttä ja ympäristöä suojellaan.

10 artikla

Jos polttolaitosta laajennetaan vähintään 50 MW:lla, liitteissä III—VII olevissa B osissa vahvistettuja päästöjen raja-arvoja sovelletaan laitoksen uuteen osaan ja ne määritetään suhteessa koko laitoksen lämpötehoon. Tätä säännöstä ei sovelleta 8 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

Jos polttolaitoksen käyttäjä suunnittelee direktiivin 96/61/EY 2 artiklan 10 kohdan b alakohdassa tai 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua muutosta, sovelletaan liitteissä III—VII olevissa B osissa vahvistettuja rikkidioksi-, typenoksi- ja hiukkaspäästöjen raja-arvoja.

11 artikla

Rakennettaessa polttolaitoksia, joilla todennäköisesti on huomattavia vaikutuksia toisen jäsenvaltion ympäristöön, jäsenvaltioiden on varmistettava, että suoritetaan kaikki asianmukainen tiedottaminen ja neuvottelut tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY (¹) 7 artiklan mukaisesti.

12 artikla

Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien polttolaitosten päästöjä ja kaikkia muita tämän direktiivin täy-

(¹) EYVL L 175, 5.7.1985, s. 40, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston direktiivillä 97/11/EY (EYVL L 73, 14.3.1997, s. 5).

täntöönpanon edellyttämiä arvoja valvotaan liitteessä VIII olevan A osan mukaisesti. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että käyttäjä vastaa tällaisen valvonnan kustannuksista.

13 artikla

Jäsenvaltioiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että käyttäjä ilmoittaa toimivaltaisille viranomaisille kohtuullisen ajan kuluessa jatkuvien mittausten tuloksista, mittalaitteiden tarkastuksesta ja yksittäisistä mittauksista sekä kaikista muista mittauksista, joiden avulla on tarkoitus arvioida, onko tämän direktiivin säännöksiä noudatettu.

14 artikla

1. Jatkuvissa mittauksissa katsotaan liitteissä III–VII olevissa A osissa vahvistettuja päästöraja-arvoja noudatetun, jos tulosten arviointi osoittaa, että kalenterivuoden käyttötunteina

- a) yhdenkään kalenterikuukauden keskiarvo ei ylitä päästöjen raja-arvoja, ja
- b) että
 - i) rikkidioksidin ja hiukkasten osalta 97 prosenttia kaikista 48 tunnin keskiarvoista ei ylitä 110 prosenttia päästöjen raja-arvoista, sekä että
 - ii) typen oksidien osalta 95 prosenttia kaikista 48 tunnin keskiarvoista ei ylitä 110 prosenttia päästöjen raja-arvoista.

Edellä 7 artiklassa tarkoitettuja jaksoja sekä käynnistys- ja pysäytysjaksoja ei oteta huomioon.

2. Tapauksissa, joissa määritystä varten vaaditaan vain kerta-mittauksia tai muita soveltuvia määritysmenetelmiä, liitteessä III–VII vahvistettuja päästöjen raja-arvoja katsotaan noudatetun, jos kunkin mittaussarjan tai muiden menettelyjen tulokset, jotka on määritetty toimivaltaisten viranomaisten antamien sääntöjen mukaisesti, eivät ylitä päästöjen raja-arvoja.

3. Rikkipoistoastetta katsotaan noudatetun 5 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, jos liitteessä VIII olevan A osan 3 kohdan mukaisesti suoritettujen mittausten arviointi osoittaa, että kaikki kalenterikuukausittaiset keskiarvot tai kaikki liukuvat kuukausittaiset keskiarvot saavuttavat vaaditut rikkipoistoasteet.

Edellä 7 artiklassa tarkoitettuja jaksoja sekä käynnistys- ja pysäytysjaksoja ei oteta huomioon.

4. Uusien laitosten, joille lupa myönnetään 4 artiklan 2 kohdan nojalla, katsotaan noudattavan päästöjen raja-arvoja kalenterivuoden käyttötuntien osalta, jos:

- a) yksikään vahvistettu päästöjen päivittäinen keskiarvo ei ylitä liitteissä III–VII olevissa B osissa asetettuja arvoja, ja
- b) 95 prosenttia vuoden aikana vahvistettujen päästöjen tunnikohtaisista keskiarvoista ei ylitä 200:aa prosenttia liitteissä III–VII olevissa B osissa vahvistetuista arvoista.

”Vahvistetut keskiarvot” määritetään liitteessä VIII olevan A osan 6 kohdan mukaisesti.

Edellä 7 artiklassa tarkoitettuja jaksoja sekä käynnistys- ja pysäytysjaksoja ei oteta huomioon.

15 artikla

1. Jäsenvaltioiden on viimeistään 31 päivänä joulukuuta 1990 ilmoitettava komissiolle 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti laadituista ohjelmista.

Viimeistään vuoden kuluttua olemassa olevien laitosten päästöjen vähentämisen eri vaiheiden päättymisestä jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle yhteenvetokertomus ohjelmien täytäntöönpanon tuloksista.

Kunkin vaiheen puolivälissä laaditaan lisäksi osakertomus.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuissa kertomuksissa on annettava yleiskatsaus

- a) kaikista tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvista polttolaitoksista,
- b) rikkidioksidin ja typen oksidien päästöistä tonneina vuodessa sekä näiden aineiden pitoisuuksista savukaasuissa,
- c) toimenpiteistä, jotka jo on toteutettu tai joita suunnitellaan päästöjen vähentämiseksi sekä muutoksista käytetyn polttoaineen valinnassa,
- d) jo tehdyistä tai suunnitelluista käyttötavan muutoksista,
- e) jo toimeenpannuista tai suunnitelluista polttolaitosten lopullisista sulkemisista, ja
- f) tarvittaessa olemassa olevia laitoksia varten tehdyissä ohjelmissa asetetuista päästöjen raja-arvoista.

Savukaasujen sisältämien epäpuhtauksien vuosipäästöjen ja pitoisuuksien määrittelyssä jäsenvaltioiden on otettava huomioon 12, 13 ja 14 artikla.

3. Jäsenvaltioiden, jotka soveltavat 5 artiklaa tai liitteessä III olevaa huomautusta taikka liitteessä VI olevan A osan alaviitteitä, on annettava tästä vuosittain kertomus komissiolle.

16 artikla

Jäsenvaltioiden on vahvistettava tämän direktiivin nojalla annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavat seuraamukset. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

17 artikla

1. Kumotaan direktiivi 88/609/ETY 27 päivänä marraskuuta 2002 lukien, tämän kuitenkaan rajoittamatta 2 kohdan soveltamista tai vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvoitteeseen noudattaa mainitun direktiivin liitteessä X lueteltuja määräaikoja, joiden kuluessa jäsenvaltioiden on saatettava mainittu direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä ja pantava se täytäntöön.

2. Ennen 27 päivää marraskuuta 2002 tämän direktiivin 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti luvan saaneiden uusien laitosten osalta direktiivin 88/609/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 94/66/EY, 4 artiklan 1 kohta, 5 artiklan 2 kohta, 6 artikla, 15 artiklan 3 kohta, liitteet III, VI ja VIII sekä liitteessä IX olevan A osan 2 kohta pysyvät voimassa 1 päivään tammi-kuuta 2008 asti, minkä jälkeen ne kumotaan.

3. Viittauksia direktiiviin 88/609/ETY pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä X olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

18 artikla

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 27 päivää marraskuuta 2002. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Liitteessä VIII olevan A osan 2 kohdan säännöksiä sovelletaan olemassa olevaan laitokseen ja sellaiseen uuteen laitokseen, jolle lupa myönnetään 4 artiklan 1 kohdan nojalla 27 päivästä marraskuuta 2004 lukien.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kirjallisina ne kansalliset säännökset, jotka ne antavat tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä.

19 artikla

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

20 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Luxemburgissa 23 päivänä lokakuuta 2001.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

N. FONTAINE

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A. NEYTS-UYTTEBROECK

LIITE I

SO₂-PÄÄSTÖJEN ENIMMÄISMÄÄRÄT JA VÄHENNYSTAVOITTEET ⁽¹⁾ ⁽²⁾

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Jäsenvaltio	Suurten poltto- laitosten SO ₂ -päästöt vuonna 1980 (kilotonnia)	Päästöjen enimmäismäärä (kilotonnia/vuosi)			Prosentuaalinen vähennys vuoden 1980 päästöistä			Prosentuaalinen vähennys vuoden 1980 korjatuista päästöistä		
		Vaihe 1	Vaihe 2	Vaihe 3	Vaihe 1	Vaihe 2	Vaihe 3	Vaihe 1	Vaihe 2	Vaihe 3
		1993	1998	2003	1993	1998	2003	1993	1998	2003
Belgia	530	318	212	159	- 40	- 60	- 70	- 40	- 60	- 70
Tanska	323	213	141	106	- 34	- 56	- 67	- 40	- 60	- 70
Saksa	2 225	1 335	890	668	- 40	- 60	- 70	- 40	- 60	- 70
Kreikka	303	320	320	320	+ 6	+ 6	+ 6	- 45	- 45	- 45
Espanja	2 290	2 290	1 730	1 440	0	- 24	- 37	- 21	- 40	- 50
Ranska	1 910	1 146	764	573	- 40	- 60	- 70	- 40	- 60	- 70
Irlanti	99	124	124	124	+ 25	+ 25	+ 25	- 29	- 29	- 29
Italia	2 450	1 800	1 500	900	- 27	- 39	- 63	- 40	- 50	- 70
Luxemburg	3	1,8	1,5	1,5	- 40	- 50	- 60	- 40	- 50	- 50
Alankomaat	299	180	120	90	- 40	- 60	- 70	- 40	- 60	- 70
Portugali	115	232	270	206	+ 102	+ 135	+ 79	- 25	- 13	- 34
Yhd. kunin- gaskunta	3 883	3 106	2 330	1 553	- 20	- 40	- 60	- 20	- 40	- 60
Itävalta	90	54	36	27	- 40	- 60	- 70	- 40	- 60	- 70
Suomi	171	102	68	51	- 40	- 60	- 70	- 40	- 60	- 70
Ruotsi	112	67	45	34	- 40	- 60	- 70	- 40	- 60	- 70

⁽¹⁾ Lisäpäästöjä voi aiheutua kapasiteetista, jolle on myönnetty lupa 1 päivänä heinäkuuta 1987 tai sen jälkeen.

⁽²⁾ Päästöjen, jotka ovat peräisin polttolaitoksista, joille on myönnetty toimilupa ennen 1 päivää heinäkuuta 1987 mutta jotka eivät vielä ole käytössä ennen tuota päivää ja joita ei ole otettu huomioon tässä liitteessä määrättyjä päästöjen enimmäismääriä vahvistettaessa, on joko täytettävä tässä direktiivissä uusille laitoksille asetetut vaatimukset, tai ne on otettava huomioon olemassa olevien laitosten kokonaispäästöissä, jotka eivät saa ylittää tässä liitteessä vahvistettuja enimmäismääriä.

LIITE II

NO_x -PÄÄSTÖJEN ENIMMÄISMÄÄRÄT JA VÄHENNYSTAVOITTEET ⁽¹⁾ ⁽²⁾

Jäsenvaltio	0	1	2	3	4	5	6
	Suurten polttolaitosten NO _x -päästöt (NO ₂ -pääst- öinä) vuonna 1980 (kilotonnia)	NO _x -päästöjen enimmäismäärä (kilotonnia/vuosi)		Prosentuaalinen vähennys vuoden 1980 päästöistä		Prosentuaalinen vähennys vuoden 1980 korjatuista päästöistä	
		Vaihe 1	Vaihe 2	Vaihe 1	Vaihe 2	Vaihe 1	Vaihe 2
		1993 ⁽¹⁾	1998	1993 ⁽¹⁾	1998	1993 ⁽¹⁾	1998
Belgia	110	88	66	- 20	- 40	- 20	- 40
Tanska	124	121	81	- 3	- 35	- 10	- 40
Saksa	870	696	522	- 20	- 40	- 20	- 40
Kreikka	36	70	70	+ 94	+ 94	0	0
Espanja	366	368	277	+ 1	- 24	- 20	- 40
Ranska	400	320	240	- 20	- 40	- 20	- 40
Irlanti	28	50	50	+ 79	+ 79	0	0
Italia	580	570	428	- 2	- 26	- 20	- 40
Luxemburg	3	2,4	1,8	- 20	- 40	- 20	- 40
Alankomaat	122	98	73	- 20	- 40	- 20	- 40
Portugali	23	59	64	+ 157	+ 178	- 8	0
Yhd. kuningas- kunta	1 016	864	711	- 15	- 30	- 15	- 30
Itävalta	19	15	11	- 20	- 40	- 20	- 40
Suomi	81	65	48	- 20	- 40	- 20	- 40
Ruotsi	31	25	19	- 20	- 40	- 20	- 40

⁽¹⁾ Jäsenvaltiot voivat teknisistä syistä lykätä NO_x-päästöjen vähentämisen 1 vaiheen saavuttamispäivää korkeintaan kahdella vuodella ilmoittamalla siitä komissiolle yhden kuukauden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta.

⁽¹⁾ Lisäpäästöjä voi aiheutua kapasiteetista, jolle on myönnetty lupa 1 päivänä heinäkuuta 1987 tai sen jälkeen.

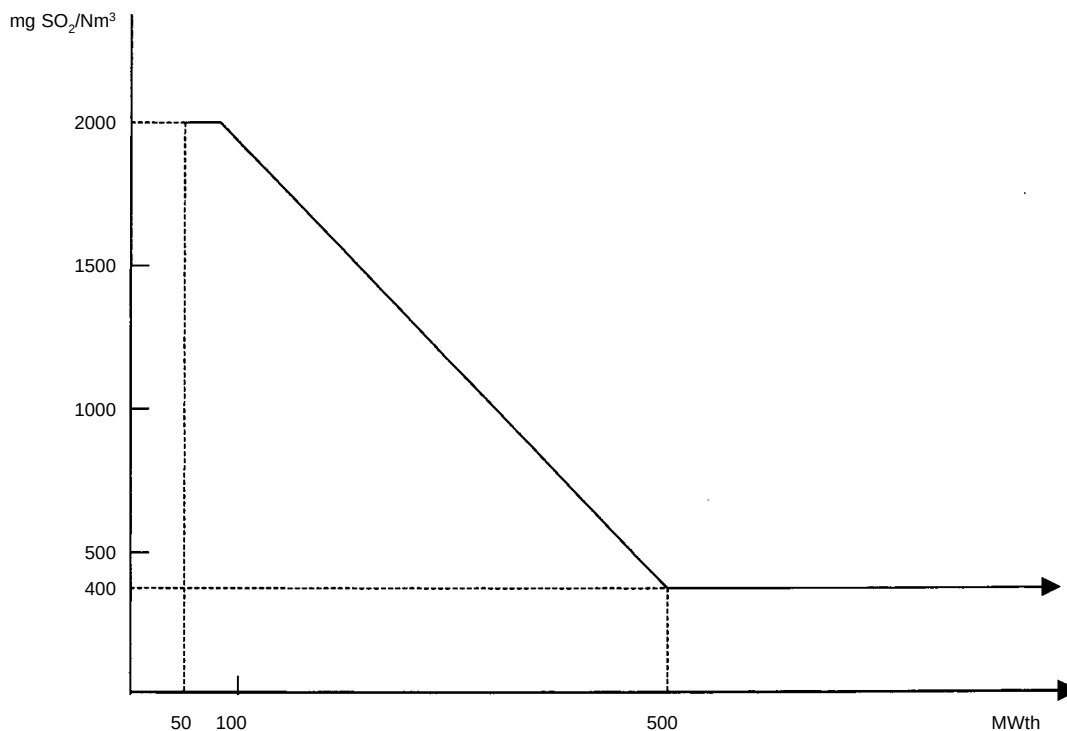
⁽²⁾ Päästöjen, jotka ovat peräisin polttolaitoksista, joille on myönnetty toimilupa ennen 1 päivää heinäkuuta 1987 mutta jotka eivät vielä ole käytössä ennen tuota päivää ja joita ei ole otettu huomioon tässä liitteessä määrättyjä päästöjen enimmäismääriä vahvistettaessa, on joko täytettävä tässä direktiivissä uusille laitoksille asetetut vaatimukset, tai ne on otettava huomioon olemassa olevien laitosten kokonaispäästöissä, jotka eivät saa ylittää tässä liitteessä vahvistettuja enimmäismääriä.

LIITE III

SO₂-PÄÄSTÖJEN RAJA-ARVOT

Kiinteät polttoaineet

- A. Uusiin laitoksiin 4 artiklan 1 kohdan ja olemassa oleviin laitoksiin 4 artiklan 3 kohdan nojalla sovellettavat SO₂-päästöjen raja-arvot mg:ina/Nm³ ilmaistuina (O₂-pitoisuus 6 %):

Huom. Kun yllä olevia päästöjen raja-arvoja ei voida saavuttaa polttoaineen ominaisuuksien vuoksi, laitoksissa, joiden nimellislämpöteho on korkeintaan 100 MW, on saavutettava vähintään 60 prosentin rikinpoistoaste, laitoksissa, joiden nimellislämpöteho on yli 100 MW mutta enintään 300 MW, 75 prosentin rikinpoistoaste, ja laitoksissa, joiden nimellislämpöteho on yli 300 MW, 90 prosentin rikinpoistoaste. Yli 500 MWth:n laitoksilta vaaditaan vähintään 94 prosentin rikinpoistoaste taikka vähintään 92 prosentin rikinpoistoaste, jos sopimus savukaasujen rikinpoistolaitteiden tai kalkki-injektiolaitteiden asentamisesta on tehty ja työt niiden asentamiseksi aloitettu ennen 1 päivää tammikuuta 2001.

- B. Uusiin laitoksiin, lukuun ottamatta kaasuturbiineja, 4 artiklan 2 kohdan nojalla sovellettavat SO₂-päästöjen raja-arvot mg:ina/Nm³ ilmaistuina (O₂-pitoisuus 6 %)

Polttoainetyyppi	50—100 MWth	100—300 MWth	> 300 MWth
Biomassa	200	200	200
Yleisesti	850	200 ⁽¹⁾	200

⁽¹⁾ Lukuun ottamatta syrjäisimpiä alueita, joihin sovelletaan raja-arvoa 850—200 mg/Nm³ (lineaarinen vähennys).

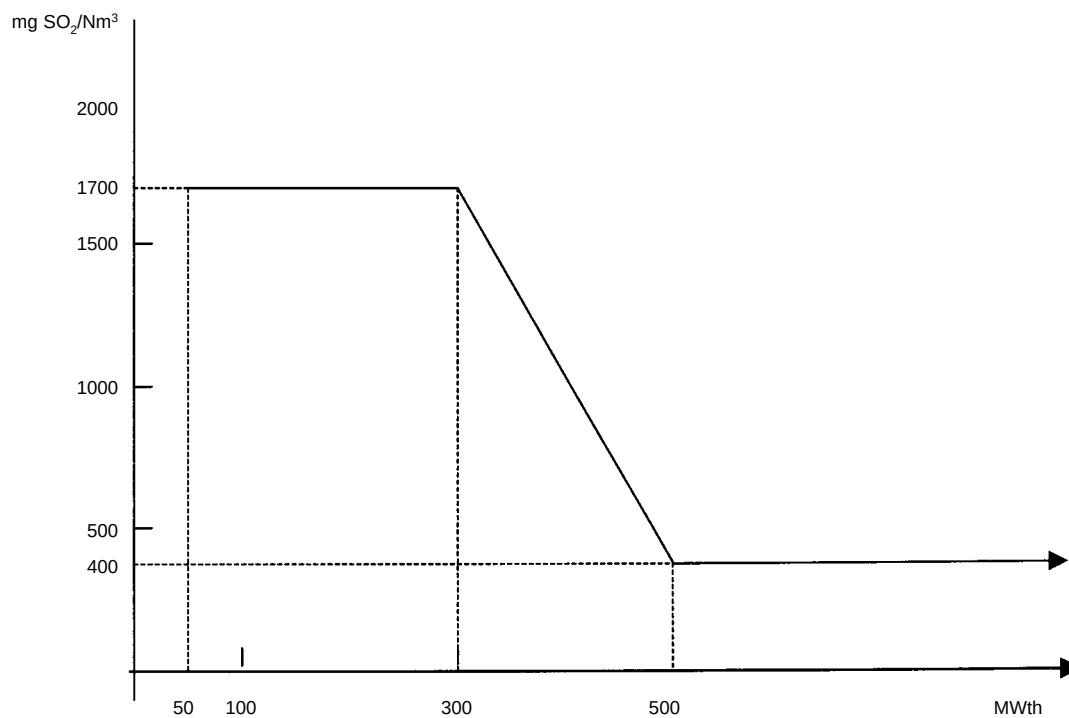
Huom. Kun yllä olevia päästöjen raja-arvoja ei voida saavuttaa polttoaineen ominaisuuksien vuoksi, laitoksissa, joiden nimellislämpöteho on korkeintaan 300 MW, on saavutettava 300 mg:n/Nm³ SO₂-raja-arvo tai vähintään 92 prosentin rikinpoistoaste, ja laitoksissa, joiden nimellislämpöteho on yli 300 MW, vähintään 95 prosentin rikinpoistoaste, jolloin suurin sallittu päästöraja-arvo on 400 mg/Nm₃.

LIITE IV

SO₂-PÄÄSTÖJEN RAJA-ARVOT

Nestemäiset polttoaineet

- A. Uusiin laitoksiin 4 artiklan 1 kohdan ja olemassa oleviin laitoksiin 4 artiklan 3 kohdan nojalla sovellettavat SO₂-päästöjen raja-arvot mg:n/Nm³ ilmaistuina (O₂-pitoisuus 3 %):

- B. Uusiin laitoksiin, lukuun ottamatta kaasuturbiineja, 4 artiklan 2 kohdan nojalla sovellettavat SO₂-päästöjen raja-arvot mg:n/Nm³ ilmaistuina (O₂-pitoisuus 3 %),

50—100 MWth	100—300 MWth	> 300 MWth
850	400—200 (lineaarinen vähennys) ⁽¹⁾	200

⁽¹⁾ Lukuun ottamatta syrjäisimpiä alueita, joihin sovelletaan 850—200 mg:n/Nm³ raja-arvoa (lineaarinen vähennys).

Kahden Kreetassa ja Rhodoksessa sijaitsevan 250 MWth:n mitatun lämpötehon omaavan laitoksen osalta, joille myönnetään lupa ennen 31. joulukuuta 2007, sovelletaan 1 700 mg:n/Nm³ suuruisia päästöjen raja-arvoa.

LIITE V

SO₂-PÄÄSTÖJEN RAJA-ARVOT**Kaasumaiset polttoaineet**

- A. Uusiin laitoksiin 4 artiklan 1 kohdan ja olemassa oleviin laitoksiin 4 artiklan 3 kohdan nojalla sovellettavat SO₂-päästöjen raja-arvot mg:ina/Nm³ ilmaistuina (O₂-pitoisuus 3 %):

Polttoainetyyppi	Raja-arvot (mg/Nm ³)
Kaasumaiset polttoaineet yleensä	35
Nestekaasu	5
Jalostamojakeiden kaasutuksesta saadut lämpöarvoltaan vähäiset kaasut, koksamokaasu, masuunikaasu	800
Hiilen kaasutuksesta saatu kaasu	(¹)

(¹) Neuvosto vahvistaa tällaiseen kaasuun sovellettavat päästöjen raja-arvot myöhemmin komission tekemien ehdotusten pohjalta, jotka perustuvat saatavaan tekniseen kokemukseen.

- B. Uusiin laitoksiin 4 artiklan 2 kohdan nojalla sovellettavat SO₂-päästöjen raja-arvot mg:ina/Nm³ ilmaistuina (O₂-pitoisuus 3 %)

Kaasumaiset polttoaineet yleensä	35
Nestekaasu	5
Koksiuunissa tuotetut kaasut, joiden lämpöarvo on pieni	400
Masuunissa tuotetut kaasut, joiden lämpöarvo on pieni	200

LIITE VI

NO_x-PÄÄSTÖJEN RAJA-ARVOT (NO₂:na mitattuna)

- A. Uusiin laitoksiin 4 artiklan 1 kohdan ja olemassa oleviin laitoksiin 4 artiklan 3 kohdan nojalla sovellettavat NO_x-päästöjen raja-arvot mg:ina/Nm³ ilmaistuina (O₂-pitoisuus 6 % kiinteiden polttoaineiden osalta, 3 % neste- ja kaasumaisten polttoaineiden osalta):

Polttoainetyyppi	Raja-arvot ⁽¹⁾ (mg/Nm ³)
Kiinteä ⁽²⁾ ⁽³⁾ :	
50—500 MWth	600
>500 MWth	500
1 päivästä tammikuuta 2016	
50—500 MWth	600
>500 MWth	200
Nestemäinen	
50—500 MWth	450
>500 MWth	400
Kaasumainen	
50—500 MWth	300
>500 MWth	200

⁽¹⁾ Lukuun ottamatta syrjäisimpiä alueita, joilla sovelletaan seuraavia raja-arvoja:

Kiinteä yleensä: 650

Kiinteä, jossa alle 10 % haihtuvia yhdisteitä: 1 300

Nestemäinen: 450

Kaasumainen: 350

⁽²⁾ Laitoksia, joiden nimellislämpöteho on yli 500 MW ja jotka eivät vuodesta 2008 alkaen toimi yli 2 000 tuntia vuodessa (viiden vuoden jakson liukuva keskiarvo), koskevat 31 päivään joulukuuta 2015 asti seuraavat säännökset:

— 4 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti luvan saaneita laitoksia koskee typenoksidipäästöjen raja-arvo (NO₂:na mitattuna) 600 mg/Nm³;

— 4 artiklan 6 kohdan nojalla kansallisen suunnitelman piiriin kuuluvien laitosten osallistumista kansalliseen suunnitelmaan arvioidaan käyttäen perustana raja-arvoa 600 mg/Nm³.

Tällaisia laitoksia, jotka eivät toimi yli 1 500 tuntia vuodessa (viiden vuoden jakson liukuva keskiarvo), koskee 1 päivästä tammikuuta 2016 alkaen typenoksidipäästöjen raja-arvo (NO₂:na mitattuna) 450 mg/Nm³.

⁽³⁾ Laitoksiin, jotka käyttivät 1 päivänä tammikuuta 2001 päättyneenä 12 kuukauden ajanjaksona ja käyttävät yhä kiinteitä polttoaineita, joissa haihtuvien aineiden pitoisuus on alle 10 %, sovelletaan 1 päivään tammikuuta 2018 asti raja-arvoa 1 200 mg/Nm³.

- B. Uusiin laitoksiin, lukuun ottamatta kaasuturbiineja, 4 artiklan 2 kohdan nojalla sovellettavat NO_x-päästöjen raja-arvot mg:ina/Nm³ ilmaistuina

Kiinteät polttoaineet (O₂-pitoisuus 6 %)

Polttoainetyyppi	50—100 MWth	100—300 MWth	> 300 MWth
Biomassa	400	300	200
Yleisesti	400	200 ⁽¹⁾	200

⁽¹⁾ Lukuun ottamatta syrjäisimpiä alueita, joilla sovelletaan raja-arvoa 300 mg/Nm³.

Nestemäiset polttoaineet (O₂-pitoisuus 3 %)

50—100 MWth	100—300 MWth	> 300 MWth
400	200 ⁽¹⁾	200

⁽¹⁾ Lukuun ottamatta syrjäisimpiä alueita, joilla sovelletaan raja-arvoa 300 mg/Nm³.

Kahden Kreetassa ja Rhodoksessa sijaitsevan 250 MWth:n mitatun lämpötehon omaavan laitoksen osalta, joille myönnetään lupa ennen 31. joulukuuta 2007, sovelletaan 400 mg:n/Nm³ suuruisia päästöjen raja-arvoja.

Kaasumaiset polttoaineet (O₂-pitoisuus 3 %)

	50—300 MWth	> 300 MWth
Maakaasu (viite 1)	150	100
Muut kaasut	200	200

Kaasuturbiinit

Yksittäiseen kaasuturbiinisyötykseen 4 artiklan 2 kohdan nojalla sovellettavat NO_x-päästöjen raja-arvot mg:ina/Nm³ (O₂-pitoisuus 15 %) (päästöjen raja-arvoja sovelletaan ainoastaan kuormituksen ollessa yli 70 %):

	> 50 MWth (lämpöteho ISO-olosuhteissa)
Maakaasu (viite 1)	50 (viite 2)
Nestemäiset polttoaineet (viite 3)	120
Kaasumainen polttoaine (muu kuin maakaasu)	120

Näitä raja-arvoja ei sovelleta alle 500 tuntia vuodessa toiminnassa oleviin hätätarkoituksessa käytettäviin kaasuturbiineihin. Tällaisten laitosten käyttäjien on esitettävä toimivaltaiselle viranomaiselle vuosittain selvitys tällaisesta käyttäjästä.

Huomautus 1: Maakaasu on luonnossa esiintyvä metaani, jonka tilavuudesta on enintään 20 % inerttejä kaasuja ja muita aineosia.

Huomautus 2: 75 mg/Nm³ seuraavissa tapauksissa, joissa kaasuturbiinin hyötysuhde määritetään ISO-olosuhteissa:
— sähköä ja lämpöä yhdistetysti tuottavissa järjestelmissä käytetyt kaasuturbiinit, joiden kokonaishyötysuhde on yli 75 %
— CCGT-järjestelmissä käytetyt kaasuturbiinit, joiden keskimääräinen vuosittainen sähkön tuotannon hyötysuhde on kaiken kaikkiaan yli 55 %
— mekaanisen voimansiirron kaasuturbiinit.
Yhden kierron kaasuturbiinien osalta, jotka eivät kuulu yhteenkään edellä tarkoitettuun luokkaan ja joiden hyötysuhde on yli 35 % ISO-olosuhteissa, päästöjen raja-arvo on 50*η/35, jossa η on kaasuturbiinin hyötysuhde prosentteina (ISO-olosuhteissa).

Huomautus 3: Tätä päästöjen raja-arvoa sovelletaan ainoastaan kevyt- ja keskisuurtehoisiin polttaviin kaasuturbiineihin.

LIITE VII

HIUKKASPÄÄSTÖJEN RAJA-ARVOT

- A. Uusiin laitoksiin 4 artiklan 1 kohdan ja olemassa oleviin laitoksiin 4 artiklan 3 kohdan nojalla sovellettavat hiukkaspäästöjen raja-arvot mg/Nm^3 ilmaistuina (O_2 -pitoisuus 6 % kiinteiden polttoaineiden osalta, 3 % nestemäisten ja kaasumaisten polttoaineiden osalta):

Polttoainetyyppi	Mitattu lämpöteho (MW)	Raja-arvot (mg/Nm^3)
Kiinteä	≥ 500 < 500	50 ⁽²⁾ 100
Nestemäinen ⁽¹⁾	kaikki laitokset	50
Kaasumainen	kaikki laitokset	5 yleensä 10 masuunikaasun osalta 50 niiden terästeollisuuden tuottamien kaasujen osalta, joita voidaan käyttää muualla

⁽¹⁾ Raja-arvoa $100 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ voidaan soveltaa laitoksiin, joiden mitattu lämpöteho on alle 500 MWth , ja jotka polttavat sellaista nestemäistä polttoainetta, jonka tuhkapitoisuus on yli 0,06 %.

⁽²⁾ Raja-arvoa $100 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ voidaan soveltaa laitoksiin, joille on myönnetty lupa 4 artiklan 3 kohdan mukaisesti ja joiden mitattu lämpöteho on vähintään 500 MWth ja jotka polttavat sellaista kiinteää polttoainetta, jonka lämpösisältö on alle $5\,800 \text{ kJ/kg}$ (alempi lämpöarvo), kosteuspuiteisuus on yli 45 % painosta, yhdistetty kosteus- ja tuhkapitoisuus on yli 60 % painosta ja kalsiumoksidipitoisuus on yli 10 %.

- B. Uusiin laitoksiin, lukuun ottamatta kaasuturbiineja, 4 artiklan 2 kohdan nojalla sovellettavat hiukkasten päästöjen raja-arvot mg/Nm^3 ilmaistuina:

Kiinteät polttoaineet (O_2 -pitoisuus 6 %)

50–100 MWth	> 100 MWth
50	30

Nestemäiset polttoaineet (O_2 -pitoisuus 3 %)

50–100 MWth	> 100 MWth
50	30

Kahden Kreetassa ja Rhodoksessa sijaitsevan 250 MWth :n mitatun lämpötehon omaavan laitoksen osalta, joille myönnetään lupa ennen 31 päivää joulukuuta 2007, sovelletaan $50 \text{ mg}/\text{Nm}^3$ suuruisia päästöjen raja-arvoja.

Kaasumaiset polttoaineet (O_2 -pitoisuus 3 %)

Yleensä	5
Masuunikaasun osalta	10
Niiden terästeollisuuden tuottamien kaasujen osalta, joita voidaan käyttää muualla	30

LIITE VIII

PÄÄSTÖJEN MITTAUSMENETELMÄT

A. Polttolaitosten päästöjen mittaus- ja arviointimenettelyt

1. 27 päivään marraskuuta 2004 saakka:

Mitatulta lämpöteholtaan yli 300 MW:n uusissa laitoksissa, joille on myönnetty lupa 4 artiklan 1 kohdan nojalla, SO₂-, hiukkas- ja NO_x-pitoisuuksia on mitattava jatkuvasti. SO₂- ja hiukkaspitoisuuksia voidaan kuitenkin seurata kertamittauksin tai muiden sopivien määrittämenetelmien avulla, jos tällaisia mittauksia tai menetelmiä, jotka toimivaltaisten viranomaisten on tarkistettava ja hyväksyttävä, voidaan käyttää pitoisuuksien mittaamiseen.

Uusissa laitoksissa, joille on myönnetty lupa 4 artiklan 1 kohdan nojalla, ja jotka eivät kuulu ensimmäisen alakohdan soveltamisalaan, toimivaltaiset viranomaiset voivat edellyttää mainittujen kolmen epäpuhtauden jatkuvia mittauksia, jos tätä pidetään tarpeellisenä. Jos jatkuvia mittauksia ei edellytetä, päästöissä esiintyvien edellä mainittujen aineiden määrä on arvioitava säännöllisesti toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien kertamittauksin tai sopivien määrittämenetelmin.

2. 27 päivänä marraskuuta 2002 lähtien ja rajoittamatta 18 artiklan 2 kohdan soveltamista.

Toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä jatkuvia savukaasujen SO₂-, NO_x- ja hiukkaspitoisuuksien mittauksia kaikissa mitatulta lämpöteholtaan vähintään 100 MW:n polttolaitoksissa.

Ensimmäisestä alakohdasta poiketen ei jatkuvia mittauksia tarvitse edellyttää seuraavissa tapauksissa:

- niiden polttolaitosten osalta, joiden jäljellä oleva käyttöikä on alle 10 000 käyttötuntia,
- maakaasua polttavista kattiloista tai kaasuturbiineista peräisin olevan SO₂:n ja hiukkasten osalta,
- tunnetun rikkipitoisuuden omaavaa öljyä polttavista kaasuturbiineista tai kattiloista peräisin olevan SO₂:n osalta tapauksissa, joissa ei ole rikinpoistolaitteistoa,
- biomassaa polttavista kattiloista peräisin olevan SO₂:n osalta, jos käyttäjä pystyy osoittamaan, että SO₂-päästöt eivät missään olosuhteissa voi olla korkeampia kuin määrätty päästöjen raja-arvot.

Jos jatkuvia mittauksia ei edellytetä, kertamittauksien suorittamista on vaadittava vähintään joka kuudes kuukausi. Päästöissä esiintyvien edellä mainittujen aineiden määrä voidaan vaihtoehtoisesti arvioida sopivien määrittämenetelmin, jotka toimivaltaisten viranomaisten on tarkistettava ja hyväksyttävä. Näissä menetelmissä on käytettävä soveltuvia Euroopan standardointikomitean (CEN) standardeja heti, kun ne ovat käytettävissä. Jos CEN-standardeja ei ole käytettävissä, sovelletaan ISO-standardeja taikka kansallisia tai kansainvälisiä standardeja, joilla varmistetaan vastaavan tieteellisen arvon omaavien tietojen toimittaminen.

3. Laitoksissa, joiden on noudatettava 5 artiklan 2 kohdassa ja liitteessä III säädetyt rikinpoistoasteita, ovat voimassa tämän osan 2 kohdan mukaisesti määrätty SO₂-päästömittauksia koskevat vaatimukset. Polttolaitoksessa käytettävän polttoaineen rikkipitoisuutta on lisäksi valvottava säännöllisesti.
4. Olennaisista käytetyn polttoainetyypin tai laitoksen käyttötavan muutoksista on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille. Näiden on päätettävä, ovatko 2 kohdassa vahvistetut valvontavaatimukset yhä riittävät, vai onko niitä muutettava.
5. Edellä 2 kohdan mukaisesti on jatkuvasti mitattava myös asiaankuuluvia prosessiin liittyviä suureita, nimittäin happipitoisuutta, lämpötilaa, painetta ja vesihöyrypitoisuutta. Poistokaasun vesihöyrypitoisuuden jatkuvat mittaukset eivät ole tarpeen, jos näytteeksi otettu poistokaasu kuivataan ennen päästöjen analysointia.

Epäpuhtauksien ja prosessiin liittyvien muuttujien edustavat mittaukset — eli näytteiden otto ja niiden analyysi — sekä automaattisten mittausjärjestelmien kalibrointiin käytettävät vertailumittaukset on tehtävä CEN-standardien mukaisesti heti, kun ne ovat käytettävissä. Jos CEN-standardeja ei ole käytettävissä, sovelletaan ISO-standardeja taikka kansallisia tai kansainvälisiä standardeja, joilla varmistetaan vastaavan tieteellisen arvon omaavien tietojen toimittaminen.

Jatkuvissa mittauksissa käytettävät järjestelmät on vertailumenetelmien avulla tarkastettava vähintään kerran vuodessa rinnakkaismittauksin.

6. Yhden mittaustuloksen 95 prosentin luottamusvälin arvo ei saa ylittää seuraavia päästöjen raja-arvon prosent-tiosuuksia:

Rikkidioksidi	20 %
Typen oksidit	20 %
Hiukkaset	30 %

Vahvistetut päivittaiset keskiarvot ja tuntikeskiarvot on määritettävä mitatuista vahvistetuista tuntikeskiarvoista sen jälkeen, kun niistä on vähennetty edellä esitetty luottamusvälin arvo.

Sellaisena päivänä, jona yli kolme tuntikeskiarvoa on hylättävä jatkuvissa mittauksissa käytettävän järjestelmän toimintahäiriön tai huollon vuoksi, tehdyt mittaukset on mitätöitävä. Jos useamman kuin 10 päivän mittaukset mitätöidään mainituista syistä vuoden aikana, toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava, että käyttäjä toteuttaa riittävät toimenpiteet, joilla parannetaan jatkuvissa mittauksissa käytettävän järjestelmän luotettavuutta.

B. Polttolaitosten vuosittaisten kokonaispäästöjen määrittely

Toimivaltaisille viranomaisille on ilmoitettava uusista polttolaitoksista peräisin olevan SO₂:n ja NO_x:n vuosittaisten kokonaispäästöjen määrittämisestä vuoden 2003 loppuun saakka. Jos käytetään jatkuvaa valvontaa, polttolaitoksen käyttäjän on laskettava kunakin päivänä päästetyn epäpuhtauden massa kunkin epäpuhtauden osalta erikseen savu-kaasujen tilavuusvirran pohjalta. Jos jatkuvaa valvontaa ei käytetä, käyttäjän on arvioitava vuosittaiset päästöt A osan 1 kohdan pohjalta toimivaltaisia viranomaisia tyydyttävällä tavalla.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle uusien polttolaitosten vuosittaiset SO₂:n ja NO_x:n kokonaispäästöt samalla kertaa kuin olemassa olevien laitosten vuosittaisia kokonaispäästöjä koskevat C osan 3 kohdassa vaaditut tiedot.

Jäsenvaltioiden on laadittava ensimmäisen kerran vuonna 2004 ja tämän jälkeen vuosittain SO₂-, NO_x- ja hiukkaspäästöjen kartoitus kaikista polttolaitoksista, joiden mitattu lämpöteho on vähintään 50 MW. Toimivaltaisen viranomaisen käyttöön on annettava seuraavat tiedot kustakin yhden käyttäjän hallinnassa tietyssä paikassa käytetystä laitoksesta:

- SO₂:n, NO_x:n ja hiukkasten (kokonaisleijumana) vuosittaiset kokonaispäästöt,
- sisään syötetyn energian vuosittainen kokonaismäärä (nettolämpöarvon mukaan), joka eritellään viiteen poltto-aineluokkaan: biomassa, muut kiinteät polttoaineet, nestemäiset polttoaineet, maakaasu sekä muut kaasut.

Komissiolle on toimitettava joka kolmas vuosi kahdentoista kuukauden kuluessa kartoituksen kattaman kolmivuotiskauden päättymisestä tämän kartoituksen tuloksista tehty yhteenveto, jossa on eriteltävä päästöt jalostamokohtaisesti. Vuosittaiset laitoskohtaiset tiedot on toimitettava pyynnöstä komissiolle. Komissio toimittaa kaikille jäsenvaltioille yhteenvedon kansallisten kartoitusten vertailusta ja niitä koskevasta arviosta kahdentoista kuukauden kuluessa siitä, kun se on saanut kansalliset kartoitukset.

Jäsenvaltioiden on toimitettava 1 päivästä tammikuuta 2008 alkaen komissiolle vuosittain tiedot niistä olemassa olevista laitoksista, joiden on katsottu täyttävän 4 artiklan 4 kohdan mukaiset ehdot, sekä tiedot näiden laitosten käytetystä ja jäljellä olevasta myönnetystä käyttöiäst.

C. Olemassa olevien laitosten kokonaispäästöjen määrittely vuoden 2003 loppuun asti

1. Jäsenvaltioiden on vuodesta 1990 alkaen ja kunakin seuraavana vuonna vuoden 2003 loppuun asti laadittava olemassa olevista laitoksista täydellinen SO₂- ja NO_x-päästöjen kartoitus:
 - laitoksittain yli 300 MWth:n laitosten sekä jalostamoiden osalta,
 - yhteisesti muiden tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien polttolaitosten osalta.
2. Näihin kartoituksiin käytetyn menetelmän on vastattava polttolaitosten SO₂:n ja NO_x:n päästöjen määrittelyyn vuonna 1980 käytettyä menetelmää.
3. Tämän kartoituksen tulokset on toimitettava komissiolle sopivasti tiivistetyssä muodossa yhdeksän kuukauden kuluessa kyseisen vuoden päättymisestä. Tällaisten päästökartoituksien laatimiseen käytetyt menetelmät ja niiden perustana olevat yksityiskohtaiset tiedot on komission pyynnöstä annettava sen käyttöön.
4. Komissio järjestää tällaisten kansallisten kartoituksien järjestelmällisen vertailun ja tekee neuvostolle tarpeen mukaan ehdotuksia, joilla pyritään yhdenmukaistamaan päästöjen kartoituksen menetelmiä tämän direktiivin tehokkaaksi täytäntöönpanemiseksi.

LIITE IX

**KUMOTUN DIREKTIIVIN OSAKSI KANSALLISTA LAINSÄÄDÄNTÖÄ SAATTAMISTA JA
TÄYTÄNTÖÖNPANOA KOSKEVAT MÄÄRÄAJAT**

(17 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut)

Direktiivi	Määräajat osaksi kansallista lainsäädäntöä saattamiselle	Määräajat täytäntöönpanolle
88/609/ETY (EYVL L 336, 7.12.1988, s. 1)	30. kesäkuuta 1990	1. heinäkuuta 1990 31. joulukuuta 1990 31. joulukuuta 1993 31. joulukuuta 1998 31. joulukuuta 2003
94/66/EY (EYVL L 337, 24.12.1994, s. 83)	24. kesäkuuta 1995	

LIITE X

VASTAAVUUSTAULUKKO

(17 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu)

Tämä direktiivi	Direktiivi 88/609/ETY
1 artikla	1 artikla
2 artikla	2 artikla
3 artikla	3 artikla
4 artiklan 1 kohta	4 artiklan 1 kohta
4 artiklan 2, 3 ja 4 kohta	
4 artiklan 5 kohta	4 artiklan 3 kohta
4 artiklan 6, 7 ja 8 kohta	
5 artikla	5 artikla
	6 artikla
6 artikla	
7 artikla	8 artikla
8 artikla	9 artikla
9 artikla	10 artikla
10 artikla	11 artikla
11 artikla	12 artikla
12 artikla	13 artiklan 1 kohta
13 artikla	14 artikla
14 artikla	15 artikla
15 artiklan 1, 2 ja 3 kohta	16 artiklan 1, 2 ja 4 kohta
16 artikla	
17 artikla	
18 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta ja 3 kohta	17 artiklan 1 ja 2 kohta
18 artiklan 1 kohdan toinen alakohta, 18 artiklan 2 kohta ja 19 artikla	
20 artikla	18 artikla
Liitteet I–VIII	Liitteet I–IX
Liitteet IX ja X	—

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2001/81/EY,**annettu 23 päivänä lokakuuta 2001,****tiettyjen ilman epäpuhtauksien kansallisista päästörajoista**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO,
jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 175 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon komission esityksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽³⁾,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa tarkoitettua menettelyä ⁽⁴⁾ ja ottavat huomioon sovittelukomitean 2 päivänä elokuuta 2001 hyväksymän yhteisen tekstin,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Neuvosto ja neuvostossa kokoontuneet jäsenvaltioiden hallitusten edustajat hyväksyivät Euroopan yhteisön ympäristöä ja kestävästä kehityksestä koskevasta poliittisesta toimintaohjelmasta 1 päivänä helmikuuta 1993 antamassaan päätöslauselmassa ⁽⁵⁾ viidennen ympäristöalan toimintaohjelman, jonka yleisessä lähestymistavassa ja strategiassa asetetaan tavoitteeksi, ettei happamoitumisen kriittisiä kuormituksia ja tasoja ylitetä yhteisössä. Ohjelmassa edellytetään, että ihmisiä olisi suojeltava tehokkaasti ilman pilaantumisen aiheuttamilta terveyteen kohdistuvilta riskeiltä ja että pilaantumisen sallittuja tasoja määritettäessä olisi otettava huomioon ympäristönsuojelu. Ohjelmassa edellytetään myös, että Maailman terveysjärjestön (WHO) ohjearvoista olisi tehtävä yhteisön tasolla velvoittavia.
- (2) Kaikki jäsenvaltiot ovat allekirjoittaneet valtiosta toiseen tapahtuvasta ilman epäpuhtauksien kaukokulkeutumisesta tehtyyn Yhdistyneiden Kansakuntien Euroopan talouskomission (UNECE) yleissopimukseen liittyvän happamoitumisen, rehevöitymisen ja alailmakehän otsonin torjumista koskevan Göteborgin pöytäkirjan, joka hyväksyttiin 1 päivänä joulukuuta 1999.

(3) Euroopan yhteisön ympäristöä ja kestävästä kehityksestä koskevan poliittisen toimintaohjelman ”Kohti kestävästä kehityksestä” tarkistamisesta 24 päivänä syyskuuta 1998 tehdyssä Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksessä N:o 2179/98/EY ⁽⁶⁾ kehoitetaan kiinnittämään erityistä huomiota sellaisen strategian luomiseen ja täytäntöönpanoon, jonka tavoitteena on varmistaa, ettei happamoitaville tai rehevöittävälle tai valokemiallisille ilman epäpuhtauksille altistumiseen liittyviä kriittisiä kuormituksia ylitetä.

(4) Otsotonin aiheuttamasta ilman pilaantumisesta 21 päivänä syyskuuta 1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/72/ETY ⁽⁷⁾ säädetään, että komissio antaa neuvostolle kertomuksen valokemiallisen pilaantumisen arvioinnista yhteisössä sekä komission tarpeellisia pitämät ehdotukset alailmakehän otsonin aiheuttaman ilman pilaantumisen valvonnasta ja tarvittaessa otsonin esiasteiden päästöjen vähentämisestä.

(5) Merkittävään osaan yhteisön alueesta laskeutuu happamoittavia ja rehevöittäviä aineita siinä määrin, että sillä on haitallisia ympäristövaikutuksia. WHO:n ohjearvot ihmisten terveyden ja kasvillisuuden suojelemiseksi valokemialliselta pilaantumiselta ylittyvät merkittävässä määrin kaikissa jäsenvaltioissa.

(6) Näistä kriittisten kuormitusten ylittymisistä olisikin asteittain päästävä eroon ja ohjeellisia tasoja olisi noudatettava.

(7) Tällä hetkellä ei ole teknisesti mahdollista päästä pitkän aikavälin tavoitteisiin, jotka koskevat happamoitumisen haittavaikutusten poistamista sekä ihmisten ja ympäristön alailmakehän otsonille altistumisen vähentämistä niin, että WHO:n ohjearvot toteutuisivat. Tästä syystä on tarpeen säätää sellaisista ympäristöalan välitavoitteista happamoitumisen ja alailmakehän otsonin aiheuttaman pilaantumisen osalta, joille tällaisen pilaantumisen vähentämiseksi tarpeelliset toimenpiteet perustetaan.

(8) Ympäristöalan välitavoitteissa ja niiden saavuttamiseksi tarvittavissa toimenpiteissä olisi otettava huomioon tekninen toteutettavuus ja niihin liittyvät kustannukset ja hyödyt. Toimenpiteillä olisi varmistettava, että toteutettavat toimet ovat koko yhteisön kannalta kustannustehokkaita ja niissä olisi otettava huomioon, että on tarpeen välttää aiheuttamasta liiallisia kustannuksia yksittäiselle jäsenvaltiolle.

⁽¹⁾ EYVL C 56 E, 29.2.2000, s. 34.

⁽²⁾ EYVL C 51, 23.2.2000, s. 11.

⁽³⁾ EYVL C 317, 6.11.2000, s. 35.

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 15. maaliskuuta 2000 (EYVL C 377, 29.12.2000, s. 159), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 7. marraskuuta 2000 (EYVL C 375, 28.12.2000, s. 1) ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 14. maaliskuuta 2001 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä). Euroopan parlamentin päätös, tehty 20. syyskuuta 2001, ja neuvoston päätös, tehty 27. syyskuuta 2001.

⁽⁵⁾ EYVL C 138, 17.5.1993, s. 1.

⁽⁶⁾ EYVL L 267, 10.10.1998, s. 1.

⁽⁷⁾ EYVL L 297, 13.10.1992, s. 1.

- (9) Valtioiden rajat ylittävä pilaantuminen lisää osaltaan happamoitumista, maaperän rehevöitymistä ja alailmakehän otsonin muodostumista, joiden torjuminen edellyttää yhteensovitettua yhteisön toimintaa.
- (10) Happamoittavia ja alailmakehän otsonille altistavia epäpuhtauksia sisältävien päästöjen vähentäminen vähentää myös maaperän rehevöitymistä.
- (11) Jäsenvaltiokohtaisten rajojen asettaminen rikkidioksidin (SO₂), typen oksidien (NO_x), haihtuvien orgaanisten yhdisteiden (VOC) ja ammoniakkin (NH₃) päästöille on kustannustehokas keino saavuttaa ympäristöalan välitavoitteet. Päästöraajat suovat yhteisölle ja jäsenvaltioille liikkumavaraa määriteltäessä, miten näihin tavoitteisiin päästään.
- (12) Jäsenvaltioiden olisi vastattava kansallisten päästörajojen noudattamisen edellyttämien toimenpiteiden toteutuksesta. Päästörajojen noudattamisessa tapahtuvaa edistystä on tarpeen arvioida. Sen vuoksi olisi laadittava päästöjen vähentämistä koskevat kansalliset ohjelmat ja toimitettava ne komissiolle. Ohjelmissa olisi oltava tiedot päästörajojen noudattamiseksi hyväksytyistä tai suunnitelluista toimenpiteistä.
- (13) Tämän direktiivin tavoitetta, joka on happamoittavien ja rehevöittävien epäpuhtauksien ja otsonin esiasteiden päästöjen rajoittaminen, ei voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden toimin, vaan ne voidaan pilaantumisen rajat ylittävän luonteen vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistettujen toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteen mukaisesti ja ottaen erityisesti huomioon ennalta varautumisen periaate. Tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.
- (14) Jäsenvaltioiden edistymistä päästörajojen saavuttamisessa olisi tarkasteltava hyvissä ajoin, samoin kuin sitä, missä määrin päästörajojen soveltamisella voidaan päästä ympäristöalan välitavoitteisiin koko yhteisön osalta. Tässä tarkastelussa olisi pohdittava myös tieteen ja tekniikan kehitystä, yhteisön lainsäädännön kehittymistä ja päästöjen vähenemistä yhteisön ulkopuolella, jolloin erityistä huomiota kiinnitetään muun muassa ehdokasvaltioiden edistymiseen. Komission olisi tässä tarkastelussa selvítettävä tarkemmin päästörajoihin liittyvät kustannukset ja hyödyt, samoin kuin niiden kustannustehokkuus, rajakustannukset ja -hyödyt sekä sosioekonomiset vaikutukset ja vaikutukset kilpailukykyyn. Tarkastelussa olisi otettava huomioon myös tämän direktiivin soveltamisalaa koskevat rajoitukset.
- (15) Komission olisi tätä varten laadittava Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomus ja ehdotettava, jos se pitää tätä tarpeellisenä, asianmukaisia muutoksia tähän direktiiviin, ottaen huomioon sellaisen asian kannalta merkityksellisen yhteisön lainsäädännön vaikutukset, jolla muun ohella asetetaan merkityksellisiä päästölähteitä koskevia päästörajoja ja tuotestandardeja, sekä meriliikenteen ja ilma-alusten päästöjä koskevat kansainväliset määräykset.
- (16) Meriliikenteen osuus rikkidioksidi- ja typpioksidipäästöistä sekä ilman epäpuhtauspitoisuuksista ja -laskeumista yhteisössä on merkittävä. Tämän vuoksi näitä päästöjä olisi vähennettävä. Tiettyjen nestemäisten polttoaineiden rikkipitoisuuden vähentämisestä ja direktiivin 93/12/ETY muuttamisesta 26 päivänä huhtikuuta 1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/32/EY ⁽¹⁾ 7 artiklan 3 kohdassa edellytetään, että komissio tutkii, mihin toimiin voitaisiin ryhtyä muiden kuin kyseisen direktiivin 2 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen meriliikenteessä käytettävien polttoaineiden palamisesta aiheutuvan happamoitumisen vähentämiseksi.
- (17) Jäsenvaltioiden olisi pyrittävä ratifioimaan alusten aiheuttaman meren pilaantumisen ehkäisemisestä tehdyn (Marpol) yleissopimuksen liite VI mahdollisimman pian.
- (18) Happamoitumisen ja otsonin aiheuttaman pilaantumisen rajat ylittävän luonteen vuoksi komission olisi jatkettava sen tarkastelua, onko tarpeen kehittää yhdenmukaisia yhteisön toimenpiteitä kilpailun vääristymisen välttämiseksi, sekä ottaen huomioon toimenpiteistä saatavan hyödyn ja niiden aiheuttamien kustannusten välisen tasapainon, tämän kuitenkin rajoittamatta ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24 päivänä syyskuuta annetun neuvoston direktiivin 96/61/EY ⁽²⁾ 18 artiklan soveltamista.
- (19) Tämän direktiivin säännöksiä olisi sovellettava rajoittamatta määrätyistä lähteistä peräisin olevia epäpuhtauspäästöjä sääntelevän yhteisön lainsäädännön ja direktiivin 96/61/EY säännösten soveltamista päästöjen raja-arvojen ja parhaan käytettävissä olevan tekniikan käytön osalta.
- (20) Päästökartoitukset ovat välttämättömiä päästörajojen noudattamisessa tapahtuvan edistymisen seuraamiseksi, ja päästöt on laskettava kansainvälisesti hyväksytyjä menetelmiä käyttäen ja tiedot niistä on toimitettava säännöllisesti komissiolle ja Euroopan ympäristökeskukselle (EEA).
- (21) Jäsenvaltioiden olisi säädettävä tämän direktiivin rikkomiseen sovellettavista seuraamuksista ja varmistettava niiden täytäntöönpano. Seuraamusten olisi oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

⁽¹⁾ EYVL L 121, 11.5.1999, s. 13.⁽²⁾ EYVL L 257, 10.10.1996, s. 26.

- (22) Tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY ⁽¹⁾ mukaisesti.
- (23) Komission ja jäsenvaltioiden olisi tehtävä kansainvälistä yhteistyötä tämän direktiivin tavoitteiden saavuttamiseksi,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tavoite

Tämän direktiivin tavoitteena on rajoittaa happamoittavien ja rehevöittävien epäpuhtauksien ja otsonin esiasteiden päästöjä, jotta parannettaisiin ympäristön ja ihmisten terveyden suojelua yhteisössä happamoitumisen, maaperän rehevöitymisen ja alilmakehän otsonin aiheuttamilta haittavaikutuksilta, sekä pyrkiä pitkällä aikavälillä siihen, että kriittiset tasot ja kuormitukset eivät ylitä ja että ihmisiä suojellaan tehokkaasti kaikilta tunnetuilta ilman pilaantumisen aiheuttamilta terveyteen kohdistuvilta riskeiltä ottamalla käyttöön kansalliset päästöraajat käyttäen arviointiviitteinä vuosia 2010 ja 2020 sekä laatimalla 4 ja 10 artiklassa tarkoitettuja toistuvia uudelleenarviointeja.

2 artikla

Soveltamisala

Tätä direktiiviä sovelletaan 4 artiklassa tarkoitettujen epäpuhtauksien kaikista ihmisen toiminnan aiheuttamista lähteistä peräisin oleviin päästöihin, joita syntyy jäsenvaltioiden ja niiden talousvyöhykkeiden alueella.

Tätä direktiiviä ei sovelleta:

- a) kansainvälisen meriliikenteen päästöihin,
- b) ilma-alusten muihin kuin laskeutumis- ja lentoonlähdejaksen aikana syntyviin päästöihin,
- c) Espanjan osalta päästöihin Kanariansaarilla,
- d) Ranskan osalta päästöihin merentakaisissa departementeissa, ja
- e) Portugalin osalta päästöihin Madeiralla ja Azoreilla.

3 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- a) "AOT 40:llä" alilmakehän otsonin $80 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (= 40 ppb) ylittävän tuntipitoisuuden ja sen $80 \mu\text{g}/\text{m}^3$ tuntipitoisuuden valoisina tunteina todettavan erotuksen kertymää kunkin vuoden toukokuun ja heinäkuun väliseltä ajalta;

⁽¹⁾ EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

- b) "AOT 60:llä" alilmakehän otsonin $120 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (= 60 ppb) ylittävän tuntipitoisuuden ja sen $120 \mu\text{g}/\text{m}^3$ tuntipitoisuuden erotuksen kertymää koko vuoden ajalta;
- c) "kriittisellä kuormituksella" sellaista määrällistä arviota yhdelle tai useammalle epäpuhtaudelle altistumisesta, jonka alittavalla määrällä ei nykytiedon mukaan ole merkittäviä haittavaikutuksia tietyille ympäristön herkille tekijöille;
- d) "kriittisellä tasolla" epäpuhtauksien pitoisuutta ilmakehässä, jonka ylittävällä määrällä voi nykytiedon mukaan olla välittömiä haittavaikutuksia kohteeseen, kuten ihmisiin, kasveihin, ekosysteemeihin tai materiaaleihin;
- e) "päästöllä" aineen vapautumista ilmaan piste- tai hajakuormituslähteistä;
- f) "ruudukon yksiköllä" ruutua, jonka mitat ovat 150 km x 150 km. Tätä tarkkuutta käytetään kartoitettaessa kriittisiä kuormituksia Euroopan laajuisesti, samoin tarkkailtaessa ilman epäpuhtauspäästöjä ja -laskeumia epäpuhtauksien kaukokulkeutumisen tarkkailun ja arvioinnin Euroopan yhteistyöohjelman (EMEP) mukaisesti;
- g) "laskeutumis- ja lentoonlähdejaksolla" jaksoa, joka käsittää seuraavat lennon eri vaiheisiin käytetyt ajat: lähestyminen 4,0 minuuttia, rullaus / tyhjäkäynti maassa 26,0 minuuttia, lentoonlähö 0,7 minuuttia ja nousu 2,2 minuuttia;
- h) "kansallisella päästörajalla" aineen kilotonneissa ilmaistua enimmäismäärää, joka jäsenvaltiosta voidaan päästää kalenterivuoden aikana;
- i) "typen oksideilla" (NO_x) typpioksidia ja typpidioksidia typpidioksidina ilmaistuina;
- j) "alilmakehän otsonilla" ilmakehän alimmassa osassa olevaa otsonia;
- k) "haihtuvilla orgaanisilla yhdisteillä" (VOC) metaania lukuun ottamatta kaikkia ihmisen toiminnan aiheuttamia orgaanisia yhdisteitä, jotka voivat tuottaa valokemiallisia oksidantteja reagoidessaan auringonvalossa typen oksidien kanssa.

4 artikla

Kansalliset päästöraajat

1. Jäsenvaltioiden on vuoden 2010 loppuun mennessä rajattava vuotuiset kansalliset epäpuhtauspäästönsä rikkidioksidin (SO_2), typen oksidien (NO_x), haihtuvien orgaanisten yhdisteiden (VOC) ja ammoniakkin (NH_3) osalta määriin, jotka eivät ylitä liitteessä I vahvistettuja päästöraajoja, ottaen huomioon 9 artiklassa tarkoitettujen kertomusten perusteella hyväksytyistä yhteisön toimenpiteistä aiheutuvat muutokset.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että liitteessä I vahvistettuja päästörajoja ei ylitetä yhtenäkkään vuonna 2010 jälkeen.

5 artikla

Ympäristöalan välitavoitteet

Liitteessä I mainittujen kansallisten päästörajojen tarkoituksena on saavuttaa yleisesti ottaen seuraavat ympäristöalan välitavoitteet koko yhteisön osalta vuoteen 2010 mennessä:

a) Happamoituminen

Niitä alueita, joilla kriittiset kuormitukset ylittyvät, vähennetään ainakin 50 prosentilla (kussakin ruudukon yksikössä) vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna.

b) Terveysteen vaikuttava altistuminen alailmakehän otsonille

Ihmisen terveyden kannalta kriittisen tason (AOT 60 = 0) ylittävää alailmakehän otsonikuormitusta vähennetään kahdella kolmasosalla vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna kaikissa ruudukon yksiköissä. Alailmakehän otsonikuormitus ei lisäksi saa ylittää 2,9 ppm.h:n ehdotonta rajaa missään ruudukon yksikössä.

c) Kasvillisuuteen vaikuttava altistuminen alailmakehän otsonille

Viljelykasvien ja osittain luonnonvaraisen kasvillisuuden kannalta kriittisen tason (AOT 40 = 3 ppm.h) ylittävää otsonikuormitusta vähennetään yhdellä kolmasosalla vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna kaikissa ruudukon yksiköissä. Alailmakehän otsonikuormitus ei lisäksi saa ylittää 10 ppm.h:n ehdotonta rajaa, 3 ppm.h:n kriittisen tason ylittymisenä ilmaistuna, missään ruudukon yksikössä.

6 artikla

Kansalliset ohjelmat

1. Jäsenvaltioiden on viimeistään 1 päivään lokakuuta 2002 mennessä laadittava ohjelmat 4 artiklassa tarkoitettujen kansallisten epäpuhtauspäästöjen vähentämiseksi asteittain siten, että päästöt ovat vuoteen 2010 mennessä vähintään liitteessä I vahvistettujen kansallisten päästörajojen mukaiset.

2. Kansallisiin ohjelmiin on sisällyttävä tiedot hyväksytyistä ja suunnitelluista politiikoista ja toimenpiteistä sekä määrälliset arviot näiden politiikkojen ja toimenpiteiden vaikutuksista epäpuhtauspäästöihin vuonna 2010. Ennakoitavissa olevat merkittävät muutokset kansallisten päästöjen maantieteellisessä jakautumassa on ilmoitettava.

3. Jäsenvaltioiden on tarvittaessa tarkistettava kansalliset ohjelmansa ja saatettava ne ajan tasalle 1 päivään lokakuuta 2006 mennessä.

4. Jäsenvaltioiden on toimitettava edellä 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti laaditut ohjelmat yleisön ja asianomaisten, esimerkiksi ympäristöalan organisaatioiden saataville. Yleisölle ja organisaatioille tämän kohdan nojalla annettujen tietojen on oltava selkeitä, ymmärrettäviä ja helposti saatavilla.

7 artikla

Päästökartoitukset ja -ennusteet

1. Jäsenvaltioiden on laadittava ja saatettava vuosittain ajan tasalle kansalliset päästökartoitukset ja vuoden 2010 päästöennusteet 4 artiklassa mainittujen epäpuhtauksien osalta.

2. Jäsenvaltioiden on laadittava päästökartoituksensa ja -ennusteensa liitteessä III tarkoitettuja menetelmiä käyttäen.

3. Komissio laatii Euroopan ympäristökeskuksen avustuksella ja yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa sekä niiden toimittamien tietojen perusteella kartoitukset ja ennusteet 4 artiklassa tarkoitetuista epäpuhtauksista. Kartoitusten ja ennusteiden on oltava julkisesti saatavilla.

4. Liitteen III mukaisesti käytettäviä menetelmiä ajan tasalle saatettaessa on noudatettava 13 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä.

8 artikla

Jäsenvaltioiden kertomukset

1. Jäsenvaltioiden on vuosittain 31 päivään joulukuuta mennessä toimitettava 7 artiklan mukaisesti laatimansa kansalliset päästökartoitukset ja vuoden 2010 päästöennusteet komissiolle ja Euroopan ympäristökeskukselle. Niiden on toimitettava lopulliset päästökartoitukset viimeksi päättynyttä vuotta edeltävältä vuodelta ja alustavat päästökartoitukset viimeksi päättäneeltä vuodelta. Päästöennusteissa on annettava määrällisiä tietoja, joilla helpotetaan niiden laatimisessa käytettyjen keskeisten yhteiskunnallistaloudellisten oletusten ymmärtämistä.

2. Jäsenvaltioiden on 31 päivään joulukuuta 2002 mennessä toimitettava komissiolle 6 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti laatimansa ohjelmat.

Jäsenvaltioiden on 31 päivään joulukuuta 2006 mennessä toimitettava komissiolle 6 artiklan 3 kohdan mukaisesti ajan tasalle saattamansa ohjelmat.

3. Komissio toimittaa saamansa kansalliset ohjelmat muille jäsenvaltioille kuukauden kuluessa niiden vastaanottamisesta.

4. Komissio vahvistaa 13 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen säännökset sen varmistamiseksi, että kansalliset ohjelmat laaditaan yhtenäisellä ja avoimella tavalla.

9 artikla

Komission kertomukset

1. Komissio antaa vuosina 2004 ja 2008 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen liitteessä I vahvistettujen kansallisten päästörajojen täytäntöönpanossa saavutetusta edistymisestä ja siitä, missä määrin 5 artiklassa asetetut ympäristöalan välitavoitteet todennäköisesti saavutetaan vuoteen 2010 mennessä ja missä määrin 1 artiklassa tarkoitettujen pitkän aikavälin tavoitteet voitaisiin saavuttaa vuoteen 2020 mennessä. Kertomuksissa on esitettävä taloudellinen arvio, johon sisältyvät kustannustehokkuus, hyödyt, arvio rajakustannuksista ja -hyödyistä sekä kansallisten päästörajojen täytäntöönpanosta yksittäisille jäsenvaltioille ja toimialoille aiheutuvat yhteiskunnallistaloudelliset vaikutukset. Kertomuksissa on myös tarkasteltava 2 artiklassa määritellyjä tämän direktiivin soveltamisalaa koskevia rajoituksia ja arvioitava, missä määrin päästöjen lisävähennykset saattavat olla tarpeen 5 artiklassa asetettujen ympäristöalan välitavoitteiden saavuttamiseksi. Niissä on otettava huomioon jäsenvaltioiden 8 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla laatimat kertomukset sekä muun muassa:

- a) merkityksellisiä päästölähteitä koskeva uusi yhteisön lainsäädäntö, jossa säädetään päästörajoista ja tuotteita koskevasta määräyksistä,
- b) parhaiden saatavilla olevien tekniikojen kehittyminen direktiivin 96/61/EY 16 artiklan mukaisen tietojenvaihdon puitteissa,
- c) olemassa olevien suurten polttolaitosten rikkidioksidin ja typen oksidien päästöjen vähentämistä vuoteen 2008 mennessä koskevat tavoitteet, joista jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet tiettyjen suurista polttolaitoksista ilmaan joutuvien epäpuhtauspäästöjen rajoittamisesta 23 päivänä lokakuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/80/EY ⁽¹⁾ mukaisesti,
- d) kolmansien valtioiden päästövähennykset ja niiden sitoumukset päästöjen vähentämiseksi sekä erityisesti jäsenyyttä hakeneissa ehdokasvaltioissa toteutettavat toimenpiteet, ja mahdollisuudet päästöjen lisävähennyksiin yhteisön läheisyydessä sijaitsevilla alueilla,
- e) laivojen ja ilma-alusten päästöjä koskeva uusi yhteisön lainsäädäntö ja kansainväliset määräykset,
- f) liikenteen kehittyminen ja liikenteen päästöjen rajoittamiseen liittyvät lisätoimet,

- g) kehitys maataloudessa, uudet kotieläintuotantoa koskevat ennusteet sekä maatalouden päästöjen vähentämismenetelmien tehostaminen,
- h) jäsenvaltion energiamarkkinoilla tapahtuneet merkittävät muutokset ja uudet ennusteet, jotka johtuvat jäsenvaltioiden toteuttamista toimista ilmastoon muutosta koskevien kansainvälisten sitoumustensa noudattamiseksi,
- i) arvio kriittisten kuormitusten nykyisistä ja ennustetuista ylittymisistä ja alailmakehän otsonia koskevat WHO:n ohje-arvot,
- j) mahdollisuus yksilöidä ehdotettu maaperän rehevöitymisen vähentämistä koskeva välitavoite,
- k) uusi tekniikan ja tieteen alan tieto, mukaan lukien arvio epävarmuustekijöistä, jotka liittyvät:
 - i) kansallisiin päästöselvityksiin;
 - ii) viitetietojen syöttöön;
 - iii) tietoihin epäpuhtauksien valtiosta toiseen tapahtuvasta kaukokulkeutumisesta ja laskeutumisesta;
 - iv) kriittisiin kuormituksiin ja kriittisiin tasoihin;
 - v) käytettyyn malliin sekä

arvio näistä tekijöistä aiheutuvasta epävarmuudesta, joka koskee 5 artiklassa mainittujen ympäristöalan välitavoitteiden saavuttamisen edellyttämiä kansallisia päästörajoja.

- l) mahdollinen tarve välttää aiheuttamasta yksittäisille jäsenvaltioille liiallisia kustannuksia,
- m) mallilaskelmien vertailu happamoitumista, rehevöitymistä ja alailmakehän otsonia koskeviin havaintoihin mallien parantamiseksi,
- n) tarvittaessa asianomaisten taloudellisten välineiden mahdollinen käyttö.

2. Komissio antaa vuonna 2012 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen liitteen I mukaisten päästörajojen noudattamisesta ja edistymisestä 5 artiklassa esitettyjen ympäristöalan välitavoitteiden sekä 1 artiklassa tarkoitettujen pitkän aikavälin tavoitteiden osalta. Kertomuksessa otetaan huomioon jäsenvaltioiden 8 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla toimittamat kertomukset sekä 1 kohdan a—n alakohdassa mainitut seikat.

10 artikla

Uudelleenarviointi

1. Edellä 9 artiklassa tarkoitetuissa kertomuksissa otetaan huomioon 1 kohdassa luetellut tekijät. Komissio arvioi kunkin kertomuksen valmistelun yhteydessä tämän direktiivin uudelleen ottaen huomioon mainitut tekijät, edistymisen päästörajojen saavuttamisessa vuoteen 2010 mennessä, tieteen ja tekni-

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 1.

kan kehityksen, tämän direktiivin välitavoitteiden ja kriittisten kuormitusten ja tasojen ylittymättä jäämistä koskevien pitkän aikavälin tavoitteiden saavuttamisessa vallitsevan tilanteen sekä ilman laatua koskevat WHO:n ohjearvot.

2. Vuonna 2004 suoritettavassa uudelleenarvioinnissa on tarkasteltava liitteessä II koko yhteisölle asetettuja ohjeellisia päästörajoja. Näiden ohjeellisten päästörajojen arviointi on otettava huomioon analysoitaessa uusia kustannustehokkaita toimia, joihin voidaan ryhtyä kaikkien merkittävien epäpuhtauspäästöjen vähentämiseksi, jolloin tavoitteena on saavuttaa 5 artiklassa tarkoitettut ympäristöalan välitavoitteet koko yhteisössä vuoteen 2010 mennessä.

3. Kaikkiin uudelleenarviointeihin on sisällytettävä kehittyneimpien mallien perusteella ja parhaita saatavilla olevia tietoja käyttäen suoritettuja lisätutkimuksia kansallisten päästörajojen arvioiduista kustannuksista ja hyödyistä ja rajaten epävarmuustekijät mahdollisimman vähin sekä ottaen huomioon myös Euroopan unionin laajentumisen edistyminen ja vaihtoehtoisten menetelmien ansiot sekä 9 artiklassa luetellut tekijät.

4. Komissio tutkii edelleen tarvetta kehittää sellaisia asiaan eniten vaikuttavia talouden aloja ja tuotteita koskevia yhdenmukaisia yhteisön toimenpiteitä, jotka vaikuttavat happamoitumiseen, rehevöitymiseen ja alailmakehän otsonin muodostumiseen, kilpailun vääristymisen välttämiseksi sekä ottaen huomioon toimien toteuttamisesta aiheutuvien hyötyjen ja kustannusten välisen tasapainon, sanotun kuitenkin rajoittamatta direktiivin 96/61/EY 18 artiklan soveltamista.

5. Edellä 9 artiklassa tarkoitettut kertomukset sisältävät tarvittaessa ehdotuksia:

- a) liitteessä I olevien kansallisten päästörajojen muuttamiseksi 5 artiklassa tarkoitettujen ympäristöalan välitavoitteiden saavuttamiseksi ja/tai ehdotuksia näiden ympäristöalan välitavoitteiden muuttamiseksi;
- b) päästöjen mahdolliseksi edelleen rajoittamiseksi direktiivin pitkän aikavälin tavoitteiden saavuttamiseksi mieluiten vuoteen 2020 mennessä;
- c) ehdotuksia päästörajojen noudattamisen varmistamiseksi.

11 artikla

Yhteistyö kolmansien maiden kanssa

Direktiivin 1 artiklassa vahvistetun tavoitteen saavuttamiseksi komissio ja tarvittaessa jäsenvaltiot jatkavat kahden- ja monenvälistä yhteistyötä kolmansien maiden ja asianomaisten kansainvälisten organisaatioiden, esimerkiksi Yhdistyneiden Kansainvälisten Euroopan talouskomission (UNECE), Kansainvälisen merenkulkujärjestön (IMO) ja Kansainvälisen siviili- ja ilmailujärjestön (ICAO), kanssa tekniikan ja tieteellisen tutkimuksen ja kehityksen alalla muun muassa tietojenvaihdon myötä ja tar-

koituksin parantaa edellytyksiä päästöjen vähentämisen helpottamiseksi, sanotun kuitenkin rajoittamatta perustamissopimuksen 300 artiklan soveltamista.

12 artikla

Meriliikenteen ja ilma-alusten päästöjä koskevat kertomukset

1. Komissio laatii vuoden 2002 loppuun mennessä Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen siitä, missä määrin kansainvälisen meriliikenteen päästöt aiheuttavat yhteisössä happamoitumista, rehevöitymistä ja alailmakehän otsonin muodostumista.

2. Komissio laatii vuoden 2004 loppuun mennessä Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen siitä, missä määrin ilma-alusten muut kuin laskeutumis- ja lentoonlähdejaksen aikana syntyvät päästöt aiheuttavat yhteisössä happamoitumista, rehevöitymistä ja alailmakehän otsonin muodostumista.

3. Kussakin kertomuksessa on määritettävä ohjelma, joka koskee kansainvälisellä tasolla ja yhteisön tasolla kyseisen alan päästöjen vähentämiseksi tarvittaessa toteutettavia toimia ja muodostaa perustan Euroopan parlamentin ja neuvoston myöhemmälle asian käsittelylle.

13 artikla

Komitea

1. Komissiota avustaa direktiivin 96/62/EY 12 artiklassa perustettu komitea, jäljempänä "komitea".

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 4 ja 7 artiklaa, ottaen huomioon sen 8 artiklan säännökset.

Päätöksen 1999/468/EY 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan kolmeksi kuukaudeksi.

3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

14 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on vahvistettava tämän direktiivin nojalla annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavat seuraamukset. Seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

15 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 27 päivää marraskuuta 2002. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kirjallisina ne keskeiset kansalliset säännökset, jotka ne ovat antaneet tai antavat tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä.

16 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

17 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Luxemburgissa 23 päivänä lokakuuta 2001.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

N. FONTAINE

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A. NEYTS-UYTTEBROECK

LIITE I

Vuoteen 2010 mennessä saavutettavat kansalliset päästöraajat SO₂:n, NO_x:n, VOC:n ja NH₃:n osalta ⁽¹⁾

Maa	SO ₂ kilotonnia	NO _x kilotonnia	VOC kilotonnia	NH ₃ kilotonnia
Itävalta	39	103	159	66
Belgia	99	176	139	74
Tanska	55	127	85	69
Suomi	110	170	130	31
Ranska	375	810	1 050	780
Saksa	520	1 051	995	550
Kreikka	523	344	261	73
Irlanti	42	65	55	116
Italia	475	990	1 159	419
Luxemburg	4	11	9	7
Alankomaat	50	260	185	128
Portugali	160	250	180	90
Espanja	746	847	662	353
Ruotsi	67	148	241	57
Yhdistynyt kuningas- kunta	585	1 167	1 200	297
EY 15	3 850	6 519	6 510	3 110

⁽¹⁾ Näitä kansallisia päästörajoja vahvistettaessa tavoitteena on pidetty 5 artiklassa säädettyjen ympäristöalan välitavoitteiden saavuttamista yleisesti ottaen. Tavoitteiden saavuttamisen ansiosta maaperän rehevöitymisen odotetaan vähenevän siinä määrin, että sellaiset yhteisön alueet, joilla typpiravinneleaskeumat ylittävät kriittiset kuormitukset, saadaan vähenemään noin 30 prosenttia vuoden 1990 tilanteeseen verrattuna.

LIITE II

Päästöraajat SO₂, NO_x ja VOC (tuhatta tonnia)

Maa	SO ₂ kilotonnia	NO _x kilotonnia	VOC kilotonnia
EU 15	3 634	5 923	5 581

Näillä päästörajoilla pyritään saavuttamaan 5 artiklassa tarkoitetut ympäristöalan välitavoitteet koko yhteisössä vuoteen 2010 mennessä.

LIITE III

Menetelmä päästökartoitusten ja -ennusteiden laatimiseksi

Jäsenvaltioiden on käytettävä päästökartoituksia ja -ennusteita laatiessaan valtiosta toiseen tapahtuvasta ilman epäpuhauksien kaukokulkeutumisesta tehdyn yleissopimuksen perusteella sovittuja menetelmiä, ja niiden edellytetään noudattavan EMEPin ja CORINAIRin (*) yhteistä ohjeistoa.

(*) Euroopan ympäristökeskuksen ilmanpäästökartoitus.